

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

*„Să vină deci la Ius
mamele, cu toate
grijile lor. Ele vor găsi
aici har îndestulător
care să le ajute în
educarea copiilor.*

*Porțile sunt deschise
pentru fiecare mamă
care dorește să-și
așeze poverile
la picioarele
Mântuitorului.”*

Ellen White

Consolidarea unității bisericii

A sosit timpul să aștern pe hârtie câteva gânduri cu privire la articolele revistei *Curierul Adventist*.

Inițial am vrut să scriu după ce am primit *Curierul* din luna iunie a.c. cu privire la articolul „Poziția Uniunii Române față de organizațiile independente”, dar nu am reușit. Când am primit pe cel din august, „editorialul” mi-a adus aminte că îmi propusese să scriu, chiar și acum, mai târziu decât trebuia.

Vreau să scriu cu privire la articolul pe care l-am amintit mai sus, urmat de articolele „Îngeri de lumină” din iulie și „Nici o dezbinare în trup” din august. Este important a accentua și dezvolta acest subiect și în revistele următoare.

Aici la noi, de aproximativ 2 ani se află un grup care se numește „advenști ai odihnei de sabat”, majoritatea foști advenști reformiști. Ei spun că s-au despărțit de biserica adventă pentru că ea nu a vrut să primească adevărul prezent. Am înțeles că sunt peste 34 de grupări advente. Aceasta cred că este o picdică în vestirea Evangheliei. Cred că studiile biblice din trimestrul acesta ne vor învăța ceva important pentru acest timp.

Eu cred că biserica adventă e formată din oameni consacrați care, în ciuda tuturor obstacolelor, vor aduce la îndeplinire planul lui Dumnezeu. Să ne rugăm fierbinte pentru aceasta.

De aceea propunerea mea este ca și în curierele următoare să se publice articole care să arate că biserica adventă este biserica lui Dumnezeu ce trebuie să încheie lucrarea, iar membrii ei să reprezinte caracterul lui Dumnezeu. Deci membrii trebuie să formeze o bază, o temelie puternică, așa cum a început-o Isus, și să clădească în continuare pe aceasta, să nu se lase purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură.

Lucia Vlăduțescu, Alunu, Vâlcea.

Adunări în corturi, 1842-1992

În „Omul Providenței” (august 1994) se vorbește despre prima adunare de tabără, organizată la Boston, în mai

1842, de către Joshua Himes, care a fost urmată de alte zeci de adunări. După 150 de ani, o tabără de corturi adventistă, organizată în munții Retezat, a contribuit la convertirea mea și a soției mele.

În această tabără, atât eu cât și soția mea, eram hotărâți să fim doar însoțitori ai grupului, fără să ne amestecăm în problemele „lor” religioase. Nici eu, nici soția mea, nu aveam de gând să renunțăm la credința în care ne născusem: soția mea era reformată. Împreună cu copiii noștri, am petrecut o săptămână de vis în care am făcut cunoștință cu felul de a gândi, a trăi, a vorbi al adventiștilor. În fiecare zi renunțam la mâncarea noastră pe care din „prevedere” am luat-o cu noi (...doar nu aveam să mâncăm numai verdețuri, că o să murim de foame!...). Fiecare seară se termina cu lungi discuții în jurul focului de tabără, loc în care eu și soția mea aveam pregătită tolba plină cu întrebări „încuetoare” pe care le puneam noilor noștri prieteni, în speranța că doar, doar îi vom prinde, cu nici noi nu știam ce.

Rezultatul: în 28 noiembrie al aceluși an 1992, eu și soția mea ne-am hotărât să facem parte oficial din poporul lui Dumnezeu, acest act solemn având loc în comunitatea Timișoara.

Dorel Maxim, Timișoara

Curierul Adventist în Germania

Un grup de români de departe de patrie, citim cu mare interes veștile apărute în *Curierul Adventist*. Cele mai frumoase vești ni le-a adus *Curierul* din iulie 1994, despre festivitatea de absolvire a Institutului Teologic. A fost un număr de studenți atât de bogat față de numărul absolvenților de câțiva ani în urmă.

Bunul nostru Tată cere să binecuvânteze pe toți tinerii misionari care vor lucra pe ogorul Evangheliei, lucrarea de evanghelizare ce se face în România și pe toți cei ce se luptă și se străduiesc să ajute lucrarea Domnului.

De asemeni un cuvânt de mulțumire și celor de la postul de radio *Vocea*

Speranței care aduce pe calea undelor o mângâiere, un cuvânt de speranță tuturor celor care nu au nici o speranță și care aud cuvintele vieții veșnice. Acest post de radio este o mare realizare.

În revistele noastre din Germania, frații misionari care au fost în România cu ocazia evanghelizării redau impresiile cele mai plăcute, arătând marile interese din partea celor dornici să asculte vorbindu-se despre Cuvântul Domnului și roadele aduse cu ocazia aceasta.

Sperăm că anul viitor, la Conferința Generală de la Utrecht, România să aibă un loc de cinste. Aș ruga pe toți cei ce vor participa din România, sau cel puțin un grup, să vină îmbrăcați în port național românesc. Sperăm ca imnurile înălțate de corurile românești să aibă un mare răsunet și Domnul să fie preamărit.

Nicolae Stănoiu, Hanovera, Germania

Orice român (adventist) este și poet

Editorialul din luna august al *Curierului* mi-a confirmat o impresie mai veche, dar în același timp mi-a produs o anumită indignare - o indignare creștinească, după voia lui Dumnezeu. Despre aceasta vreau să vă vorbesc mai întâi. Îmi amintesc de „Declarația privind strategia Uniunii 1994-1995” apărută în decembrie 1993. Iar în editorialul dv: „...nu mai publicăm poezii. Aș dori să încurajez pe cei care scriu poezii să scrie mai de grabă articole...” Oare poezia nu este un dar care trebuie încurajat și cultivat? În Cuvântul lui Dumnezeu găsim multă poezie. Psalmii aduc multă alinare sufletului îndurerat și ne este recomandat să ne mângâiem unii pe alții cu psalmi și cu cântări. Dacă David nu ar fi scris în momentele de intimitate, de trăire caldă cu Dumnezeu, am fi cunoscut oare frumusețea dragostei Lui, îndurările Lui?

Vă rog deci, chiar dacă ar fi să fie doar un verset dintr-un psalm, scrieți-l în paginile revistei pentru cei însetați de frumos, de poezie. Aceasta e pledoaria mea pentru poezie.

Mariana Rad, Ludus, Mures

DEPARTAMENTE

- 2 Scrisori
- 4 Editorial special
- 12 Isus în imagini
- 14 Scrisoare deschisă către biserică
- 18 Știri, informații, anunțuri
- 20 Dialog

ARTICOLE

- 9 DOCUMENT
Dovezi din Scripturi și istorie privind a doua venire a lui Hristos în jurul anului 1843 - partea a doua
William Miller
- 15 Consiliul anual al Conferinței Generale
- 16 Canale ale cerului
Viorel Dima
- 21 PAGINA PENTRU TINERET
Dublă provocare
- 22 SĂNĂTATEA CA MISIUNE
Eu și creierul meu
Sorin Săndulache

9 William Miller

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald, 23 decembrie 1890)

În numărul viitor
Fă-mă robul Tău, Doamne
Emilian Niculescu

Rapoarte și hotărâri de la
Comitetul anual al Uniunii
Române

20 Dublă provocare

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consulanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia Cuvântul Evangheliei.
Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.11

Spiritul păcii

Adventist Review din 24 noiembrie 1994 publică un interviu referitor la Ruanda cu pastorul Jacob J. Nortey, președintele Diviziunii Africa - Oceanul Indian. Biserica adventistă, cu cei aproape 300.000 de membri, este a doua denominațiune creștină a țării.

Pastorul Nortey își reamintește de zilele în care milioane de ruandezi se refugiau în Zair. Mergând pe străzile din Goma, la o sută de metri găseai cincizeci de cadavre. Vehiculele ale Crucii Roșii le adunau și reveneau după o jumătate de oră, timp în care se formaseră alte grămezi de cadavre. „Am fost atât de șocat încât nu am putut să mănânc vreme de trei zile”, spune Nortey.

Așa cum se știe, violențele au opus tribul majoritar *hutu* și minoritatea *tutsi*. Se apreciază că între 90 și 95 la sută dintre membrii noștri sunt *hutu*. Grupările de *tutsi* au fost în general exterminate. În zona Mugonero, acolo unde avem un spital, probabil 99% din angajații noștri au fost uciși.

Pierderile totale în rândul adventiștilor se cifrează la circa 10.000 de persoane. „În Sabat” scrie pastorul Nortey, „am întâlnit pe pastorul Issaccar. Când l-am întrebat de familie, mi-a răspuns că este singur pe lume. Soția și cei nouă copii au fost uciși. El a supraviețuit pentru că se afla în Kigali pentru probleme ale lucrării când a izbucnit masacrul. L-am întâlnit și pe pastorul Amon. El și-a pierdut soția, trei copii și șapte nepoți - într-o singură zi. El era plecat de la Gitwe într-o activitate misionară. Ei mi-au spus că, în ciuda urii dintre *hutu* și *tutsi*, ei au fost salvați de adventiști care nu erau din tribul lor”.

La data interviului, se aflau încă în refugiu la Goma și Bucavu, în Zair, peste 200 de pastori și 100.000 de credincioși. Ei se tem

să se întoarcă, putând fi încă victime ale violenței. Pe de altă parte, dacă nu revin în țară, sunt acuzați pentru participare la atrocități.

În partea cea mai tulburătoare a interviului pastorul Nortey și-a exprimat amărăciunea pentru că, în ciuda numărului atât de mare de membri, biserica nu a avut o influență pacificatoare în această „purificare etnică”. „Este o situație de plâns. Există regiuni cu un număr mare de adventiști (ca în jurul universității adventiste) și am nădăjduit că aici nu vor fi atrocități. Dar masacrul a fost la fel de brutal ca în regiunile nordice. Oamenii fugeau din case, căutând refugiu în clasele universității, dar și acolo erau urmăriți și uciși. Unii au declarat că au văzut oameni de la biserică care acum erau în mulțimea ucigașă, încurajând sau ducând hainele celor care ucideau. Este ceva rușinos, pentru o populație creștină în proporție de 94%.

Așa cum am spus, în jur de 3000 de persoane au fost ucise la Mugonero, chiar în biserică, deși acolo avem mulți credincioși. Masacrul s-a produs în ciuda prezenței lor. Cred că am fi putut avea mai multă influență pozitivă acolo”.

La întrebarea: „A fost creștinismul subminat de tribalism?” răspunsul a fost energic: „Da, absolut! Când am devenit adventist (fusesem presbiterian), biserica adventistă a devenit familia mea. Îmi place să cred că prețuiesc valorile adventiste mai pe sus de valorile tribului sau națiunii mele”.

Nu este îngăduit ca o asemenea tragedie să treacă fără să ne determine la reflecție și la schimbări. Primul subiect de reflecție este eficiența influenței pacificatoare a credincioșilor și comunităților adventiste. Într-o societate în care proliferază fermentul intoleranței, Dumnezeu contează pe

noi ca să punem o limită intoleranței, urii și neîncrederii. „Voi sunteți sarea pământului” este tot atât de mult o parte a misiunii noastre cum este și „voi sunteți lumina lumii”.

Este greu de spus ce se putea face când au izbucnit atrocitățile, dar este în discuție mai ales influența care ar fi putut fi exercitată pe termen lung - promovarea prin cuvânt și exemplu a bunăvoinței, respectului și încrederii. Cu siguranță că, într-o societate încărcată de resentimente străvechi, cuvintele păcii nu ar fi fost bine primite, dar iată că acum plătim prețul tăcerii. Nici cuvintele despre Sabat nu se bucură de mai multă popularitate, totuși nu ne-am oprit să le rostim. Numai că acum vor fi un milion mai puțin de potențiali ascultători.

Al doilea subiect de reflecție este atitudinea pe care o dezvoltăm chiar în comunitățile noastre față de cei ce sunt diferiți de noi mai ales în ceea ce nu depinde de alegerea personală - vârstă, limbă, culoarea pielii, modul de a se îmbrăca ca și înțelegerea asupra unui aspect al doctrinei, etc. Dacă, printr-un miracol, spiritul din interiorul unei comunități ar deveni spiritul întregii localități - ar însemna aceasta mai multă pace, încredere, respect și bunăvoință? Dacă cumva se adevărește că unii membri ai bisericii din Ruanda au încurajat pe ucigași, ce spune aceasta despre viața din interiorul bisericii? Oricât de incomode, nu putem ocoli aceste întrebări. Oricine își îngăduie astăzi o gândire lipsită de bunăvoință și de încredere în semenii săi, oricine dă glas resentimentelor, oricine nu cultivă în mod conștient iubirea și bunătatea, se pregătește să fie mâine nu în rândul făcătorilor de pace, ci al celor ce varsă sânge.

„Spiritul păcii este dovada legăturii cu cerul” (*Cugetări de pe Munte*, pag. 28).

ab

Maria sau Marta

„Drept răspuns Isus i-a zis: 'Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.' (Luca 10,41.42)

Așa cum apar în lumina Bibliei cele două personaje, ele nu rămân reprezentative doar pentru creștinismul primar, deoarece - ca atitudine - le vom găsi în toate timpurile. Maria și Marta există de când există frământări și îngrijorări pentru nevoile corporale alături de nevoile sufletești.

Maria și Marta există în contemporaneitate în comunitățile noastre, în casele noastre. Ba mai mult, în fiecare din noi recunoaștem cele două înclinații contradictorii. De aceea Maria și Marta nu există doar în rândul surorilor, al gospodinilor, ci deopotrivă și în rândul bărbaților, deoarece nimeni nu scapă de asaltul grijilor și frământărilor generate de nevoile materiale.

Marta nu reprezintă categoria oamenilor materialisti care nu au preocupări mai înalte și pe care nu îi interesează deloc adevărurile de natură spirituală. Biblia o prezintă pe Marta ca având convingeri temeinice despre Dumnezeu, despre învierea morților, etc. De fapt Biblia ne spune că Marta a primit în casa ei pe Isus. Totuși Isus sesizează în dreptul ei lipsa unui element esențial.

Nici Maria nu reprezintă acea categorie de creștini rupți de realitate, cărora le displace munca. Din munca ei sârguincioasă a reușit să cumpere vasul de alabastru cu conținutul său scump de mir. Diferența reală pe care o semnaleză Isus este aceea a alegerii, a alegerii priorităților. Marta e pre-

ocupată mai întâi de gospodărie, de o casă aranjată, de pregătirea unei mese bune, pentru ca apoi să stea de vorbă cu Isus. Maria a ales ca mai întâi să asculte ce spune Isus pentru ca apoi să se preocupe de problemele gospodărești. Chestiunea esențială este aceea a priorităților vieții, iar acestea sunt alese în funcție de valorile dominante, în funcție de ceea ce iubim mai mult, de ceea ce ne place mai mult ca să facem.

Biblia nu ne învață să fim leneși sau visători. Biblia ne spune: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!” (Ecl. 9,10). De asemenea porunca odihnei Sabatului este în prima sa parte porunca muncii: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci lucrul tău” (Ex. 20,9). Dar oare în această proporție trebuie să fim preocupați de cele materiale și de cele spirituale - proporția de 6/1, adică șase zile să fim Marta și doar o zi să fim Maria? Oare e posibil să acceptăm această formulă, adică să lăsăm sufletul „să postească” șase zile și să se hrănească doar o singură zi? Dacă am face cu corpul nostru lucrul acesta cum ne-am simți?

Aparent Maria și-a ales partea mai ușoară, chiar și în concepția Martei, care se plânge de atitudinea ei, dar trebuie să recunoaștem că nu trebuie să faci nici un efort pentru a fi preocupat de nevoile materiale. Grijile acestea vin de la sine - ne trezim cu ele, cu ele ne culcăm.

Din birou, atelier sau bucătărie ele vin nechemate după noi, se strecoară în dormitorul nostru, se împletesc în visele noastre. Uneori dau năvală peste noi, oricât am încerca să ne ascundem, ele ne găsesc pretutindeni și cât de des ne tulbură somnul și uneori trec peste hotarul sfânt al Sabatului. Efortul sufletesc este al Mariei: să poți pune deoparte lucrul tău și

să-ți iei timp pentru Dumnezeu. Aici se vede cine ești: Maria sau Marta. Adevărata confruntare apare însă atunci când același segment de timp îl solicită și Marta și Maria, adică grijile zilei și nevoile sufletești, când aceiași bani sunt solicitați de anumite nevoi materiale și de nevoile sufletești. Cum procedezi atunci? Aici se vede dacă ești Maria sau Marta. Când atât studiul sau rugăciunea, cât și o emisiune preferată sau un hobby solicită aceeași oră, atunci când ar trebui făcută o vizită misionară și în același timp ai dori să te odihnești, atunci când ai găsit pantofii sau poșeta preferată și e necesară și o investiție urgentă pentru comunitate.

Isus ne lasă să înțelegem că partea Martei îi poate fi luată. Cât de real este lucrul acesta! O inundație, un incendiu poate lua într-un scurt timp truda și frământarea de zeci și zeci de ani a Martei. Dar partea Mariei nu poate fi luată. Comorile ei rezistă focului, inundațiilor, ba mai mult de atât, în aceste împrejurări își arată adevărata valoare.

Plusul Mariei evidențiat de Isus se vedește și în continuare când privim la cele două surori: „Când a auzit Marta că vine Isus l-a ieșit înainte” (Ioan 11,20). „Maria cum a auzit s-a sculat iute și s-a dus la El” (vers.29). Maria este prezentă la crucificarea lui Isus. Unde este Marta? Maria se duce la mormânt în zorii zilei, deși știe că acolo este piatra de la intrare și că acolo este garda romană. Chiar și mort, ea vrea să-L vadă pe Isus. Unde e Marta? Doarme? E în bucătărie? Ce ocazie unică a pierdut! Maria a ales din nou partea cea bună care nu i se poate lua: ea a fost prima care a văzut pe Isus înviat. Cine ești? ... Maria? ... sau Marta?

Niculescu Emilian,
președintele Conferinței
Transilvania de Sud

MISTERUL TRINITĂȚII

Dumnezeu ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt

Cum poate fi Dumnezeu în același timp unul și trei? Cum poate El să fie o singură persoană și să fie totuși alcătuit din trei persoane? Nu este aceasta o contradicție de termeni?

Deși nu este o expresie biblică, termenul „trinitate” a fost considerat cel mai potrivit pentru a-L dezvălui pe acel unic Dumnezeu, Cel care S-a descoperit El Însuși în Scripturi drept Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Ellen White nu a folosit termenul *trinitate*, dar redă același concept scriind despre „cele trei mari puteri ale cerului” (*Testimonies*, vol. 8, pag.254), „trei persoane” (*Evangelism*, pag. 615), „demnitarii veșnici ai cerului” (*ibid.*, pag. 616). Termenul sugerează că, în esența unică a divinității, trebuie să distingem trei persoane, care nu sunt nici trei părți, nici trei modalități ale lui Dumnezeu, ci co-egale și co-eterne. Unii vor încerca să se împotrivescă acestei idei, susținând că ea nu se află în mod explicit afirmată în Scripturi.

Dar, cu toate că la prima vedere, ea poate părea într-adevăr contradictorie, îi îndemn pe cititorii mei contemporani să nu se grăbească să respingă această idee pe motiv că nu are sens, fiindcă fără ea, multe documente biblice ar rămâne fără sens.

Sugestii din Vechiul Testament

Principala contribuție a Vechiului Testament la doctrina Trinității constă în accentul pus pe unicitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este unul din mulți alții

Raoul Dederen

(Ex. 20,2,3). El este singurul, este unic. „Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn” (Deut. 6,4).

Totuși, chiar în Vechiul Testament găsim o învățătură trinitară implicită, ca și cum s-ar face o pregătire lentă în vederea dezvăluirii ulterioare a tainei lui Dumnezeu. Același lucru se poate spune și despre alte adevăruri fundamentale creștine, cum ar fi moartea înlocuitoare a lui Hristos sau mileniul.

Deși trebuie să fim atenți să nu citim Noul Testament în Vechiul Testament, astfel de aluzii nu se limitează la una sau două afirmații. Încă de la început, chiar din primele versete ale Bibliei, Dumnezeu și Duhul Sfânt apar ca persoane distincte. Astfel citim că, în timp ce Dumnezeu „a făcut cerurile și pământul”, „Duhul lui Dumnezeu se mișca peste întinderea apelor” (Gen. 1,1,2). Și același Duh al lui Dumnezeu este menționat în repetate rânduri și în alte pasaje din Vechiul Testament (Gen. 41,38; Ex. 31,3; 1 Sam. 10,10; Is. 61,1). Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu apar în mod distinct și totuși, insistă Vechiul Testament, Dumnezeu este unul singur. Duhul lui Dumnezeu sau al Domnului dă viață (Iov 33,4), inspiră pe Moise și pe profeți (Num. 11,24; 2 Cron. 15,1), îi mișcă pe oameni (Jud. 13,25) și vorbește prin profeți (2 Sam. 23,2). Apoi Duhul Sfânt apare iarăși distinct față de Domnul

Însuși și față de Robul Său mesianic (Is. 48,16; cf. 63,9,10).

Observați, de exemplu, expresia din Isaia 48,16. Robul Domnului, Mesia cel promis, spune: „Apropiați-vă de Mine, și ascultați! De la început, n-am vorbit în ascuns, de la obârșia acestor lucruri, am fost de față. Și acum, Domnul Dumnezeu M-a trimis cu Duhul Său.” Aici sunt menționate trei persoane. Viitorul Mesia vorbește despre Domnul Dumnezeu care L-a trimis pe El și despre Duhul Sfânt cu care El este trimis. Există referiri clare aici - într-un context strict monoteist - la unitatea care există între cele trei persoane menționate, ca elemente atât distincte, cât și complementare, ceea ce constituie o concepție foarte apropiată de o afirmație trinitară.

De asemenea se pot menționa frecventele referiri la „îngerul Domnului” sau „al lui Dumnezeu”. Apărând în mod evident ca un mediator divin cu chip uman, Dumnezeu S-a adresat direct primelor persoane din Vechiul Testament. El a oferit sprijin și încurajare de două ori lui Agar în nefericirea ei (Gen. 16,7-14; 21,17). În două rânduri, El S-a adresat din cer lui Avraam (Gen. 22,11). Îngerul Domnului a fost acela care i S-a arătat lui Moise prin rugul în flăcări, identificându-Se El Însuși drept „Dumnezeu” (Ex. 3,2-6). Același inger al lui Dumnezeu a păzit și protejat mai târziu pe Israel la ieșirea sa din Egipt (Ex.14,19,20; 13,21). De nenumărate ori, în aceste povestiri „înge-

rul" a fost considerat atât „Dumnezeu“, cât și trimis de Dumnezeu (Ex.23,20; 32,34), și I se spune atât „Dumnezeu“ cât și „îngerul lui Dumnezeu“, ceea ce este încă o dată o prevestire evidentă a descoperirii mai clare a trinității în Noul Testament, ca și cum această învățătură urma să fie dezvăluită la timpul cuvenit.

Deplină claritate în Noul Testament

Dovada devine într-adevăr copleșitoare când ajungem să examinăm Noul Testament. Întruparea lui Isus, răstignirea și învierea Lui, venirea Duhului Sfânt la Ziaua Cincizecimii, precum și lucrarea Să continuă cu biserica i-au determinat pe apostoli să se întrebe cum să accepte aceste noi evenimente și totuși să-și păstreze credința lor în faptul că „Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn“ (Deut.6,4). Putea Dumnezeu să fie în același timp unul și mai mulți? Era loc deopotrivă pentru unitatea lui Dumnezeu și pentru divinitatea lui Hristos? Realitatea incontestabilă a lui Hristos a făcut ca întrebarea să fie de neevitat.

Desigur, divinitatea și personalitatea distinctă a Tatălui nu se pot pune la îndoială nici un moment (vezi I Cor.1,3; 8,4,6; 15,24; Gal. 1,1,3). Isus Însuși i-a învățat stăruitor pe ucenicii Săi să aducă închinare Tatălui „care este în ceruri“ (Mat. 6,1; 7,11; 18,14; 23,9) și S-a referit la El ca la Dumnezeu. Astfel, în Matei 6,26, Isus le amintește ascultătorilor Săi că „Tatăl vostru cel ceresc... hrănește“ păsările cerurilor, adăugând în același timp și că „astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp“ (vers. 30). Isus a tras concluzia că noi nu trebuie să cerem să avem ce să mâncăm sau ce să bem, sau ce să îmbrăcăm, deoarece „Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți nevoie de ele“ (vers. 31,32). Observați că, pentru Isus, „Dumnezeu“ și „Tatăl vostru ceresc“ sunt expresii care se pot înlocui între ele

și care descriu o altă persoană decât pe Sine Însuși.

Că Isus și Tatăl sunt două persoane distincte este subliniat în multe pasaje în care Domnul nostru se referă la Tatăl ceresc ca „Tatăl Meu“ (Matei 7,21; 10,32,33; 11,27; Luca 10,22; 22,29; Ioan 5,17; 6,32; etc.) sau I se adresează pur și simplu cu „Tată“ (Matei 11,25,26; Marcu 14,36; Luca 22,42; Ioan 17,1,5,21,24).

Nu numai că Tatăl este numit Dumnezeu, dar I se atribuie acele însușiri ce aparțin numai lui Dumnezeu. Astfel El este sfânt (Ioan 17,11; cf. vers.25) suveran (Matei 6,10; 11,25; Luca 10,21), veșnic (Ioan 5,26; 6,57), atotputernic (Marcu 14,36; Apoc. 3,21), glorios (Matei 16,27; Ef. 1,17), atotștiutor (Matei 6,8; Marcu 13,32; Luca 12,30). Tatălui I se cuvine închinare (Ioan 4,23; Ef.3,14). Cine este sfânt, atotputernic, etern, glorios, atotștiutor și îndreptățit la închinare, dacă nu Dumnezeu singurul? Deși aceasta a fost probabil cea mai complicată enigmă pentru creștinii monoteiști, divinitatea lui Isus Hristos a fost pe deplin recunoscută de către cei dintâi credincioși creștini.

Scrierile Noului Testament atestă aceasta, de exemplu, prin titlurile care I se dau. Preluând afirmația lui Isus că este Dumnezeu (ca în Ioan 8,58; 17,5; Marcu 2,1-12), creștinii timpurii Îl numesc Dumnezeu (Tit 2,13; Evr. 1,8; Rom.9,5) și adesea Domn (Fapte 11,16; 19,17; 22,10; Rom. 1,4,7; 10,9; Fil.4,5), uneori cu accentuări ca „Domn peste toate“ (Fapte 10,36), „Domnul slavei“ (1 Cor.2,8), „Isus, Domnul nostru“ (1 Cor.9,1), „Domnul nostru și Dumnezeu“ (Apoc.4,11), „Domnul domnilor“ (Apoc.17,14; 19,16).

Scrișă la șaiszeci și cinci de ani după învierea lui Isus, Evanghelia lui Ioan începe cu expresia: „Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu“ (1,1).

Fiul este în mod clar distinct de Tatăl. Totuși, deși distinct, există o părtășie între cei doi, căci

prepoziția *pros* (cu) din grecește nu exprimă atât o apropiere fizică cât o intimitate a părtășiei între Tatăl și Fiul. Aceeași perspectivă reiese din Fil. 2,5-11, unde Pavel Îl descrie pe Isus înaintea întrupării ca având „chipul lui Dumnezeu“, folosind un termen grecesc ce se referă la o serie de caracteristici care fac ca un lucru să fie ceea ce este, adică esența și nu pur și simplu o formă exterioară sau o aparență.

Hristos este slăvit ca veșnic (Matei 28,20; 1 Ioan 1,2), necreat și nederivat (Ioan 1,1; Apoc. 22,13), sfânt (Evr.7,26; 1 Petru 1,19; Apoc. 3,17), neschimbător (Evrei 1,12; 13,8), permanent prezent (Matei 28,20; 18,20). Este ceva de mirare aici? La fel ca și Tatăl, El este angajat în lucrări divine precum creația (Ioan 1,3,10; Col.1,16), providența (Ioan 3,35; Col.1,17; Evrei 1,3), iertarea de păcate (Matei 9,1-8; Col. 3,13); învierea și judecata (Matei 25,31-46; Ioan 5,19-29; 2 Tim.4,1,8) ca și reinnoirea tuturor lucrurilor (Fil. 3,21; 2 Petru 3,8-13; Apoc. 21,5).

Să mai observăm că, așa cum Tatăl este demn de închinare - pentru că aceasta este o parte din ceea ce înseamnă să fii Dumnezeu - la fel este și Isus Hristos. „Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!“ (Apoc. 5,12), cântă ființele cerești. Aceasta este într-adevăr voinea Tatălui, „ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstească pe Tatăl“ (Ioan 5,23). La cererea expresă a Tatălui, chiar îngerilor li s-a poruncit să se închine lui Isus (Evrei 1,6). În pasajele menționate mai sus și altele, Isus nu poate fi considerat a fi semi- sau parțial-Dumnezeu, ori asemenea lui Dumnezeu, ci în sensul cel mai complet, Dumnezeu adevărat. De nenumărate ori în scrierile biblice se subliniază unitatea și egalitatea esențială care există între Tatăl și Fiul. Și totuși, din asta nu putem trage concluzia că Dumnezeu este odată Tatăl și altădată Fiul. Cei doi sunt egali dar în același timp distincți.

Dar Duhul Sfânt? Este și El o persoană diferită de Tatăl și Fiul? Nu e nici o îndoială că termenul de Duh Sfânt nu sugerează o persoană dumnezeiască la fel de mult ca și termenul Fiul lui Dumnezeu sau Dumnezeu Tatăl. Pe lângă aceasta, spre deosebire de Fiul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt nu a trăit ca o ființă umană printre noi. Se poate vedea de ce, de-a lungul istoriei, unii creștini au negat personalitatea Duhului.

Nu poți totuși să nu fii impresionat de învățăturile repetate din Noul Testament în privința personalității Duhului Sfânt. Se spune însă că aceste pasaje sunt simple personificări ale Duhului Sfânt și că ele nu implică deci o personalitate. Dar o astfel de explicație nu corespunde cu ceea ce reiese din Scripturi. Observați, de exemplu, că Duhul Sfânt vorbește despre El Însuși la persoana întâi - Eu. Lui Petru, Duhul îi spune despre slujitorii lui Corneliu: „Eu i-am trimis“ (Fapte 10,20) și despre Pavel și Barnaba, în fața bisericii din Antiohia: „Eu i-am chemat“ (Fapte 13,2). Cine, dacă nu o persoană, poate spune „Eu“? Duhul face ceea ce numai o persoană poate face: vorbește (Fapte 8,29), ne învață (Luca 12,12), dă mărturie (Fapte 20,23), dezvăluie (Luca 2,26), cercetează (1 Cor. 2,10-11), trimite (Fapte 13,2), călăuzește, conduce și dirijează (Fapte 8,29; 11,12), anunță lucruri care urmează să aibă loc (Ioan 16,13) și dă mărturie cu duhul nostru (Rom. 8,15.16).

Cuvântul original pentru Duh, „*pneuma*“ este de gen neutru (Ioan 14,17.26; 15,26), iar pronumele folosite pentru a-l înlocui sunt în mod normal de genul neutru. Dar când pronumele corespunzător lui *pneuma* este la masculin, singura concluzie ce se poate trage este că Duhul Sfânt nu este doar puterea lui Dumnezeu sau o personificare a acesteia, ci că apostolul subliniază personalitatea Duhului Sfânt. Acesta e cazul de mai multe ori, ca de exemplu în Ioan 14,26;

15,26; 16,13. Mai mult decât atât, El este descris ca o persoană distinctă de Tatăl și de Fiul (Ioan 14,16.26; 15,26).

Dacă Duhul Sfânt este o persoană, este El și Dumnezeu? Da, într-adevăr, cel puțin în ochii scriitorilor Noului Testament. Nu numai că El este atotcunoscător (1 Cor. 2,10.11), dar lucrările pe care le face sunt propriile lucrări ale lui Dumnezeu. Astfel aflăm din Scripturi că Duhul Sfânt este cel care a vorbit strămoșilor noștri prin profeți (Fapte 28,25), că El a dat mărturie despre adevărul care este în Hristos (Ioan 15,26), El îi întărește pe cei credincioși (1 Cor. 6,19), convinge lumea despre judecata divină (Ioan 16,8-11), regenerează sau dă o nouă viață (Ioan 3,8), sfințește (2 Tes. 2,13; 1 Petru 1,2) și acordă bisericii darurile necesare slujirii (1 Cor. 12,4-11). El este o persoană divină.

Pe picior de egalitate

Fără cea mai mică ezitare - pentru că acest lucru le fusese revelat scriitorii Noului Testament așază Duhul Sfânt pe picior de egalitate cu Tatăl și cu Fiul. Nu numai Tatăl și Fiul sunt menționați alături, ambii demni de închinare și onoare (1 Cor. 1,3; 2 Tes. 1,12; Ef. 5,5; 2 Pet. 1,1), ci și Duhul Sfânt împreună cu cei doi, ca o sursă personală de binecuvântare divină. În scrierile timpurii ale lui Pavel, precum și în cele de mai târziu, toate cele trei persoane sunt menționate împreună ca surse egale de binecuvântări în vederea mântuirii (1 Tes. 1,2-5; 2 Tes. 2,13.14; 1 Cor. 12,4,5; Efes. 2,18; 3,2.6). Modul în care apostolii subliniază interrelația esențială dintre Ei este destul de explicită: „Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!“ (2 Cor. 13,14).

Acesta era și punctul de vedere al lui Isus, ce reiese din Matei 28,19: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele (singular) Tatălui și al

Fiului și al Sfântului Duh“. Importanța neobișnuită a acestei afirmații este că ea prezintă în mod clar unitatea dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, unindu-l strâns într-un singur nume, accentuând în același timp distincția fiecăruia dintre ei prin repetarea articolului hotărât pentru fiecare dintre Ei.

În concluzie, deci, Dumnezeu este unul singur. Există trei care sunt Dumnezeu și totuși formează un singur Dumnezeu. Deși la prima vedere această afirmație pare contradictorie, ea este în concordanță cu Scriptura, care nu pare să fie preocupată de formulări pur speculative privind unitatea lor. Multele eforturi făcute în vederea explicării ei, în marea majoritate speculații, au dus la dezvoltarea concepției triteiste sau modaliste despre Dumnezeu. (Triteiștii neagă unitatea esenței divine, în timp ce modaliștii neagă realitatea distincției dintre cele trei persoane în divinitate).

Atât obiecțiile raționaliste cât și speculațiile umane se împotmolesc și eșuează pentru că insistă să-L interpreteze pe Creator în termenii creației, încercând să explice unitatea lui Dumnezeu în termenii unității din matematică. Creștinii bazați pe Biblie învață însă să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum S-a dezvăluit El Însuși în Scripturi. Ei nu sunt surprinși că un element de mister rămâne totuși, pentru că Dumnezeu este Dumnezeu și noi suntem doar oameni. Noi credem, potrivit propriilor Lui Scripturi, că Dumnezeu este unul și totuși pentru veșnicie El este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, un Dumnezeu-trinitate.

Așa cum declară al doilea din punctele noastre fundamentale de credință, „Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei Persoane co-etern“.

Raoul Dederen este profesor emerit de teologie la Seminarul Teologic Adventist al Universității Andrews.

Articol preluat din Adventist Review, 26 august 1993

Dovezi din Scripturi și istorie privind a doua venire a lui Hristos în jurul anului 1843 (partea a doua)

de William Miller

În prima parte a prelegerii, William Miller a argumentat că revenirea Mântuitorului este încă în viitor și că este sigură. Acum el descrie scopul revenirii. Temeinicia tratării este impresionantă ca și vigoarea oratorică. Pentru noi, ca adventiști,

este importantă plasarea revenirii Domnului înaintea de mileniu (împotriva părerii obișnuite atunci). Mai pe sus de toate se revarsă iubirea fierbinte a autorului față de Isus și dorința sa ca, pentru toți, înălțarea cu El să fie o „fericită nădejde“.

În primul rând, El vine ca să-Și învieze și să-Și adune sfinții la Sine, în văzduh. „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos“. Și apoi: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul“ (1 Tes. 4,1-17).

„Fericți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere.“ În Psalmi avem iarăși strângerea poporului Său: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă“ (Ps. 50,5). Iarăși, vedeți Isaia 66,18: „Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile și toate limbile; ele vor veni și vor vedea slava Mea.“ „Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: 'Iată, Mă voi îngriji Eu Însumi de oile Mele și le voi cerceta! Le voi strânge din toate locurile unde au fost risipite în ziua plină de nori și negură.“ Ez. 34,11,12.

Iar acum vă voi prezenta încă un singur pasaj, și apoi voi încheia.

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.“ Aceste texte, spre care v-am îndreptat atenția, se vor aplica doar la poporul lui Dumnezeu, sau cei care sunt în Isus Hristos. De aceea, am dovedit scopul venirii lui Hristos doar în ceea ce privește pe poporul Lui. Și cred că am dovedit în mod clar că atunci când va apărea Hristos pe norii cerului cu putere și cu slavă mare, El îi va învia pe neprihăniții cei morți, îi va transforma pe neprihăniții cei vii și-i va aduna dintre toate națiunile pe unde au fost împrăștiați de-a lungul veacurilor de persecuție și încercări, „în ziua plină de nori și negură“ și îi va primi la Sine în văzduh, și astfel ei vor fi totdeauna cu Domnul.

În al doilea rând, voi arăta că cei răi vor fi distruși de pe pământ, prin foc, iar lumea va fi curățită de blestemul păcatului prin aceleași mijloace și va fi pregătită astfel pentru primirea cetății Noul Ierusalim, pentru domnia în slavă a lui Hristos și a poporului Său. Faptul că cei răi vor fi distruși prin foc, la arătarea Sa, îl dovedim prin următoarele texte: Deut. 32,22: „Căci

focul mâncii Mele s-a aprins și va arde până în fundul locuinței morților, va nimici pământul și roadele lui, va arde temeliele munților“. 2 Samuel 22,9,10,13: „Fum se ridică din nările Lui și un foc mistuitor ieșea din gura Lui: cărbuni aprinși îășneau din ea. A plecat cerurile și S-a pogorât.“ Psalm 97,2,3: Înaintea Lui merge focul și arde de jur împrejur pe potrivnicii Lui“. Isaia 66,15,16: „Căci iată, Domnul vine într-un foc, Își preface mânia într-un jăratec și amenințările în flăcări de foc. Căci cu foc Își aduce Domnul la îndeplinire judecățile.“

Daniel 7,11: „M-am uitat până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars.“ Din nou, Naum 1,5: „Se clatină munții înaintea Lui și dealurile se tocesc.“ Habacuc 3,3-5: „Dumnezeu vine din Teman. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze și acolo este ascunsă tăria Lui.“ De asemenea, Maleahi 4,1: „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cup-tor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură“.

Matei 3,12: „Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvâr-

șire aria și își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge." Matei 13,30: „Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem." Matei 13,40: „Deci cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului." Din nou, Pavel scrie bisericii tesalonice- nilor: „Și să vă dea odihnă la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui." 2 Petru 3,10: „În ziua aceea cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde." Apocalipsa 18,8: „Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare".

Aceste pasaje nu sunt decât o parte din Cuvântul lui Dumnezeu care dovedește distrugerea celor răi - a fiarei antihriste - și curățirea lumii prin foc. Dacă deci doavda Scripturii poate fi suficientă, atunci cu siguranță că am adus destule dovezi; iar acolo unde ele nu au nici un efect asupra minții oamenilor, cât de zadarnic ar fi să caut prin arhivele filosofiei, pentru a vă mai aduce și alte dovezi! Căci El, care are de toată înțelepciunea din cer și de pe pământ și care cunoaște ce se ascunde în mintea omului, a folosit cele mai bune argumente, cele mai convingătoare mijloace, a folosit puterea Sa de Dumnezeu; și într-adevăr, El spune: „Ce aș mai fi putut face vicii Mele?"

El ne-a învățat prin propriul Său Cuvânt, prin gura profeților Săi și prin exemple: martor este Cuvântul Său pe Muntele Sinai, unde poporul l-a auzit vocea și a văzut focul; martore sunt toate declarațiile profeților pe care le-am citat; martor este Însuși Isus Hristos, în parabola cu neghina și grâul, și cu secerișul; martoră este, de asemenea, și distrugerea lumii celei vechi prin apă, și a Sodomei și Gomorei prin foc, și a Ierusalimului prin foamete, sabie și foc.

Acestea toate ne stau înaintea ca exemple care să ne avertizeze despre judecata care se apropie. Cine crede deci acest raport? Cine este doritor să cerceteze dovezile - să judece pe îndelete și să mediteze în mod serios la aceste lucruri? Cine dintre noi își pune, ca urmare, încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu și în special în acela care nu s-a împlinit încă? Oricine poate crede în el, în măsura în care a fost împlinit; dar există vreo virtute într-o asemenea credință? Unde este binecuvântarea nădejzii noastre în arătarea lui Isus Hristos în slavă? Dacă noi așteptăm „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos", atunci vom cerceta Cuvântul lui Dumnezeu cu credință; vom compara text cu text, vom lua seama la semnele pe care ni le-a dat Hristos pentru venirea Sa. Pentru ca ziua aceea să nu ne poată lua prin surprindere, ca un hoț, noi ar trebui să trăim raportându-ne mereu la ziua aceea și bucurându-ne tot mai mult, pe măsură ce vedem că ea se apropie.

În al treilea rând, voi da acum câteva dintre dovezile privitoare la domnia slavei care trebuie să urmeze venirii Sale. Pământul fiind curățit prin foc, va fi readus la viață, ca și pasărea phoenix, din propria cenușă. Distrugerea celor răi, sfârșitul pământului și izgonirea păcatului vor ușura lumea de greutatea crimei care a făcut-o să se potiecească asemenea unui om beat; focul din interiorul pământului își va dezlănțui energia arzând toate materiile combustibile și se va stinge; și vulcanii se vor stinge apoi; cutremurele, uraganele și vârtejurile de vânt nu se vor mai manifesta niciodată și nici nu va mai fi nevoie, pentru că a pierit cauza lor; nici pământul și nici cerurile nu vor mai putea fi clătinate „tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină. Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică;

fiindcă Dumnezeu nostru este 'un foc mistuitor'" (Evrei 12,27-29).

Apoi, când acest pământ se va înnoi, fiind curățit și purificat, „am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei." (Apoc. 21,2.3.10). „Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus... Ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani."

Ar putea fi aduse mult mai multe dovezi pentru a justifica domnia personală a lui Isus Hristos cu poporul Său; dar acestea sunt îndeajuns pentru a dovedi domnia glorioasă și personală de după înviere; doar puțini sunt cei care o contestă. Dar, spun unii, tu nu crezi într-o domnie spirituală, de o mie de ani, înainte de înviere? Iar eu răspund: cred într-o împărăție a harului, prin influența divină a Duhului Sfânt, care datează de mai mult de o mie opt sute de ani; dar când vorbiți despre o mie de ani, presupun că înțelegeți aceeași perioadă pe care eu o numesc împărăția cea glorioasă de după învierea celor neprihăniți și dinaintea învierii celor răi. Nu cunosc nici o împărăție spirituală menționată în Cuvântul lui Dumnezeu și în special de o așa durată.

Noi argumentăm cu faptul că nu poate exista o împărăție a păcii și slavei până ce lumea nu va fi curățită de toată răutatea, până ce Satana nu va fi pus în lanțuri și până ce neprihănirea nu va umple lumea; nici până ce nu va avea loc arătarea glorioasă a mărețului Dumnezeu și Mântuitor al nostru, Isus Hristos, nici măcar până când fiara antihrist nu va fi distrusă (conform textelor pe care deja le-am citat), până ce nu vor fi distruși cei răi, de „slava puterii Lui". Toate aceste pasaje care vorbesc despre o perioadă fericită de odihnă pentru poporul lui Dumnezeu sau care fac aluzie la ea în orice mod, o descriu ca fiind după învierea sfinților, după ce neprihănirea va umple pământul și după ce va fi distrusă fiara antihrist. Și chiar textul nostru implică de netăgăduit

faptul că noi nu vom avea parte de nici un lucru mareț sau glorios ca rezultat al nădejdii noastre, și nici biserica, considerată un corp comun, nu va primi nici o eliberare, până la „arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.” Este adevărat? Eu susțin că pasajele din Scriptură au îndepărtat deja orice indoială. Și oricine va cerceta Scriptura pentru sine va descoperi că cea de-a doua venire a lui Hristos este tema către care Isus Hristos, profeții și apostolii au îndreptat atenția ucenicilor lor, ca fiind încheierea încercărilor, persecuțiilor și suferințelor lor; iar Isus Hristos spune: „În lume veți avea neezuri”.

Vă spun că nu pot găsi nimic în Cuvântul lui Dumnezeu care să-mi motiveze credința că noi ar trebui să căutăm sau să așteptăm o perioadă mai fericită decât aceea de care ne bucurăm astăzi, până ce nu va veni a doua oară Cel care a făgăduit că va veni, nu în vederea păcatului, ci ca să ne mântuiască și să ne curețe, pe noi, dar și lumea, și să facă toate lucrurile noi. Aceste lucruri sunt dovedite din belșug în Cuvântul de netăgăduit al lui Dumnezeu.

Iar acum, creștini, dacă așa stau lucrurile, ce fel de persoane ar trebui să fim noi printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”? Atunci haideți să facem așa încât să avem o purtare ca desprinsă din ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul nostru, și să ne indemnăm unul pe altul ca să ne amintim aceste lucruri; pentru că vremea făgăduinței se apropie, când El va veni și ne va primi la Sine, ca să putem fi astfel cu El. Frații mei, câtă nevoie este să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu cu sârguință, să vedem dacă nu cumva ne dă vreo indicație, niște semne, prin care să putem cunoaște că „Fiul omului este aproape, este chiar la ușă”, iar „fericita noastră nădejde” este gata să se împlinească la „arătarea

slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.”

Dacă El vine și ne găsește pe noi sau măcar pe câțiva dintre noi în această stare de încropeală, rareori citind Cuvântul Său și găsindu-ne o scuză în lipsa talanților, neglijând totuși să ne curățim și îngrijim lămpile, neavând aproape deloc o purtare sfântă, strigând „pace și siguranță” când va veni dintr-o dată distrugerea, și poate batjocorind sfidător și ridiculizând faptul că Hristos este chiar la ușă, și poate împărtășind cu necredincioșii vorbele lor nesfinte asupra acestui subiect și, deși am auzit strigătul de la miezul nopții „Iată, vine Mirele”, încă îl tratăm cu dispreț sau neglijență, sau unii dintre noi, poate, se rușinează de el - deci atunci eu întreb: dacă Domnul acestor slujitori vine și ne găsește făcând așa, ce ne va face oare? El va veni în ceasul în care nu ne gândim și ne va spulbera, ne va da partea la un loc cu cei fățarnici și necredincioși, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Dar să presupunem că El nu va veni într-un timp atât de seurt pe cât crede cel ce vă vorbește; totuși, ce vă voi mai cere încă, frații mei? Nimic altceva decât ceea ce Isus Hristos și apostolii au cerut cu 1800 de ani în urmă. Vă cer să comparați aceste opinii sau vederi cu Biblia. Este greșit? Nu. Vă cer să aveți o purtare sfântă. Este greșit? Nu. Vă cer să vă gândiți la lucrurile cerești. Este greșit? Nu, nu. Vă cer să vă indemnăți unii pe alții pentru ca să vă înmulțiți chiar și unicul talent, dacă nu aveți mai mulți; să ieșiți din această stare de răceală și încropire; să vă curățiți lămpile și să fiți gata. Sunt greșite aceste cereri? Cu siguranță că nu; nu, nu. Vă cer mai departe să comparați text cu text, să citiți serierile profeților; să terminați cu ușurătatea, să luați ca pentru voi avertizarea lumii celei vechi (care a pierit prin potop), să fugiți de păcat și de urgia care va veni, să vă ascundeți în Hristos, până ce va trece urgia, să așteptați „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor

Isus Hristos.” Este greșit? Atunci greșeala să fie pe capul meu.

Iar acum, ce spuneți, prietenii mei nepocăiți? „Noi spunem: ”Tu nu știi despre ce vorbești”. Credeți voi că lumea cea veche a pierit prin potop? „O, da.” Ce vă face să credeți asta? „Pentru că filosofii noștri ne spun că există foarte multe semne ca rămășiță a popoului, și noi putem avea încredere în ei.” Și oare nu există semne și pentru apropierea zilei judecării? Ce spun profeții, apostolii și Isus Hristos? Nu sunt ei oare egali cu filosofii voștri? Cercetați-vă Bibliile și vedeți; cântăriți bine dovezile; fericirea voastră veșnică, mântuirea sufletelor voastre, pot să depindă de decizia voastră. Dar ce mai aveți de spus? „Noi spunem: ”Ai fost foarte imprudent să fixezi venirea acestei zile în anul 1843, sau mai curând, pentru că nu va veni, iar atunci te vei rușina.” Iar eu nădăjduiesc că voi putea fi în stare, prin harul lui Dumnezeu, să mă pocăiesc.

Dar ce faceți voi dacă ea vine totuși? Nu puteți spune cu nici un chip că în mod sigur nu va veni, pentru că voi nu pretindeți că aveți darul profeției. Dar eu vă spun: ce va fi dacă ea va veni totuși? Unde veți fi atunci? Atunci nu va mai fi loc de pocăință. Nu, nu - prea târziu, prea târziu; secerișul s-a încheiat și a trecut, vara a trecut, ușa este închisă, iar sufletul vostru nu este mântuit. De aceea, nu vă poate face nici un rău să auziți și să credeți și să și faceți acele lucruri pe care le cere Dumnezeu de la voi și pe care gândiți că le-ați face dacă ați ști că El va veni. În primul rând, vă cer să vă pocăiți de păcatele voastre. Ar fi drept acest lucru? Da. Apoi, vă cer să credeți în Dumnezeu. Este drept așa? Da. Și vă cer să vă împăcați cu voința Sa, să iubiți legea Sa, să lepădați păcatul, să iubiți sfințenia, să trăiți principiile Lui și să ascultați de poruncile Lui. Ar fi drepte aceste lucruri? Da, da. Și ultimul lucru, dar nu și cel de pe urmă, vă cer să așteptați „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.” Amin.

În curțile cerului, Domnul Hristos știa că avea să vină un timp când să înfrunte puterea lui Satana și să biruiască pentru ca neamul omenească să fie eliberat de sub stăpânirea acestuia. Și, când a venit timpul, Fiul lui Dumnezeu a depus coroana Sa împărătească și mantia regală și, îmbrăcând divinitatea Sa, în natură umană, a venit pe pământ ca să dea piept cu prințul răului și să-l înfrângă.

Selected Messages, cartea 1, pag.223

Hristos a adus oamenilor putere ca să fie biruitori.

El a venit în lumea noastră în natură umană, ca să trăiască așa ca un om între oameni. El a luat asupra Sa slăbiciunile naturii umane, ca să fie pus la probă și încercat. În natura Sa umană El era părtaș de natură divină. Prin întruparea Sa El a câștigat într-un înțeles nou titlul de Fiu al lui Dumnezeu. Îngerul spusese Mariei: „Puterea Celui Preaînalt te va umbri” (Luca 1,35). Ca Fiu al unei ființe omenești, El a devenit Fiul lui Dumnezeu într-un înțeles nou. Astfel a stat El în lumea noastră - ca Fiu al lui Dumnezeu, totuși unit cu familia omenească prin naștere...

De-a lungul veșnicilor, Domnul Hristos fusese unit cu Tatăl și, când a luat asupra Sa natura omenească, El a rămas una cu Dumnezeu. El este legătura de unire dintre Dumnezeu și omenire.

Signs of the Times, 2 august 1905

ISUS în imagini

Acest puternic biruitor al morții, care coborâse în cele mai mari adâncimi ale degradării omului ca să salveze o lume pierdută, și-a asumat sarcina umilă de a merge pe jos alături de doi ucenici spre Emaus, ca să-i mângâie și să-i învețe.

Astfel El Se identifică întotdeauna cu copiii Săi tulburați și în suferință. Pe cărările noastre cele mai aspre și mai istovitoare, iată, Isus este cu noi ca să ne netezească drumul. El este același Fiu al omului, cu aceeași iubire și înțelegere pe care le-a avut înainte de a trece prin mormânt și a Se înălța la Tatăl Său.

Spirit of Prophecy, vol.3, pag.212

Nici un singur act din viața Domnului Isus nu era lipsit de importanță. Fiecare eveniment al vieții Sale era spre folosul urmașilor Săi din veacurile viitoare.

Spirit of Prophecy, vol.2, pag.35

Puterea care a fost dată lui Isus în ceasul de suferință fizică și de chin sufletească din Ghetsemani a fost dată și va fi dată de asemenea tuturor celor care suferă de dragul prețiosului Său nume.

Același har dat lui Isus, aceeași mângâiere, aceeași statornicie mai tare decât a cuceritorilor, vor fi date fiecărui copil al lui Dumnezeu care este adus în confuzie și suferință și amenințat cu întemnițarea și moartea de către agenții lui Satana. Niciodată nu a fost lăsat să piară cineva care s-a încrezut în Hristos.

Multe invenții ale cruzimii pot săucidă trupul, dar nu pot să atingă viața care este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Signs of Times, 3 iunie 1897

Ați privit în ultimul timp mai atent la Isus? Rezervați-vă câteva minute și studiați aceste imagini ale lui Isus. El este singurul nostru model; și, ca să ajungem ca El, trebuie să avem o înțelegere clară a chipului Său.

Isus a luat asupra Sa natura omenescă, pentru a arăta omului o iubire curată, neego-

istă, și să ne învețe cum să ne iubim unii pe alții.

Ca om, Hristos S-a înălțat la cer. Ca om, El este înlocuitorul și garantul omenirii. Ca om, El trăiește ca să mijlocească pentru noi. El pregătește un loc pentru toți cei care Îl iubesc. Ca om, El va veni iarăși cu putere și slavă, ca să-Și primească copiii. Și ceea ce trebuie să ne producă bucurie și recunoștință este că Dumnezeu „a rânduit o zi, în care va judeca lumea cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta“. Astfel putem să avem o încredere necurmată că întregul univers necăzut este preocupat de marea lucrare pe care Isus a venit în lumea noastră să o îndeplinească, lucrarea de mântuire a omului.

Manuscris 16, 1890

ISUS în imagini

Numai treizeci de ani a putut lumea să-L suporte pe Răscum-părătorul ei. Treizeci de ani El a locuit într-o lume complet mândrită și degradată de păcat, făcând o lucrare pe care nimeni altcineva nu a făcut-o și nici nu o putea face.

Signs of the Times, 15 februarie 1899.

Sfântul apostol Pavel scrie bisericii din Efes pentru a răspunde unor situații, tendințe și fenomene care se vedeau în biserică în acea vreme și care continuă și astăzi. La încheierea capitolului 4 el concluzionează categoric: „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate, să piară din mijlocul vostru” (vers. 31).

Este vorba de manifestări ale intoleranței și, în final, ale lipsei de dragoste. Este oare posibil ca în biserica lui Hristos, între fiii aceluiasi Tată și având în Isus același Frate mai mare, să se găsească asemenea atitudini și manifestări? Au fost creștinii autorizați să se găsească în tabere adverse unii altora?

„Au fost autorizați creștinii să se condamne unii pe alții? Este onorabil, sau măcar cinstit, să prinzi din gura altuia, sub masca prieteniei, secrete care ți-au fost încredințate, și apoi să te folosești de cele ce s-au câștigat în felul acesta spre batjocorirea lui? Este iubire creștinească să aduni orice zvon ce zboară, să dezgropi tot ce ar putea arunca bănuiala asupra caracterului altuia și apoi să-ți faci marea plăcere de a le folosi pentru a-i aduce pagubă? Satana se bucură dacă poate să defăimeze sau să rănească un urmaș al lui Hristos. El este 'pârâșul fraților'. Să-i dea ajutor creștinii în lucrarea lui?” (Testimonies, vol. 2, pag. 122).

Deseori, cauza acestor manifestări se găsește în pretenția ca toți să fie urmași desăvârșiți ai lui Hristos și orice nereușită în această direcție este sesizată de „cenzorii” necruțători, de cei auto-proclamați ca apărători ai vieții sfinte și administratori ai sfințeniei.

„Fiți buni unii cu alții”

N-am găsit încă în Scriptură suport teologic pentru această atitudine. Ba am găsit că atunci „când fratele tău a căzut deodată în greșală, tu care ești duhovnicesc, să-l ridici cu duhul blândeții” (Gal.6,1). Este singura soluție. Prin felul cum ne purtăm cu greșelile altora arătăm că suntem oameni spirituali. Cinstea și ucltirea nu pot face casă loaltă; una este proorocul adevărat al lui Dumnezeu; cealaltă este proorocul lui Baal.

Acuzatorul are totdeauna preocuparea de a pregăti un „dosar de bârfele”, pentru a fi în legalitate. El uită că regula biblică cere să nu iei seama la nici un zvon fără să verifici. „Poți fi aspru și critic față de propriul tău caracter, dar fii bun, milos și binevoitor față de alții”.

În același pasaj, apostolul dă și soluția: „Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efes.4,32). Bunătatea, mila și iertarea sunt legate strâns între ele. Mai multă bunătate să fie ținta, mai multă milă care învinge tendința către judecată. Iertarea cu care am fost iertați să o acordăm fraților și surorilor, căci au nevoie de ea. Ei doresc să audă un cuvânt de încurajare și îndemnare, mai ales atunci când au greșit. Noi n-am primit mandat de judecători, ci de înțelegere și simpatie pentru cel căzut. Cu acestea îl putem ajuta și înălța. Toate manifestările de intoleranță se vor ofili dacă nu sunt cultivate și dacă văd în fratele meu legitim un frate de speranță și moștenitor al aceiași împărății.

„Dumnezeu îi ia pe oameni așa cum sunt, cu elemente omești în caracterul lor și le dă

educația pentru slujirea Sa, dacă se lasă conduși și dacă vin să învețe de la El.” (Testimonies, vol. 1, pag.

234). De ce n-am face și noi la fel? De ce să nu colaborăm cu cerul pentru îndreptarea altora și pentru a-i ajuta cu duhul blândeții, al bunătații și al iertării? Și aici este valabilă regula de aur: „Ce vreți să vă facă vouă oamenii, faceți-le voi la fel.”

Forma de executare a păcatosului în Vechiul Testament era uciderea cu pietre. Era împlinirea unei sentințe judecătorești, pronunțată de un tribunal, de un for autorizat. Astăzi uciderea cu pietre a fost înlocuită cu violența verbală - uciderea cu vorba - fără hotărârea unui for. Mai multe victime ale uciderii cu vorba decât cu piatra întâlnim deseori. Canibalismul spiritual se întâlnește la tot pasul. Domnul spunea: „Între voi să nu fie așa!”

Dar cine are dreptul să arunce? Cine nu are păcat. Și cine nu are păcat? Doar Isus. El singur este îndreptățit, are și pietre suficiente în cămarile grindinei. Numai că El n-a venit cu pietre, ci cu dragoste, ca să mântuiască și nu să condamne.

Isus ar avea multe de osândit: egoismul, răutatea, neascultarea, răzvrătirea, păcatul, dar El a venit cu bunătatea, cu blândețea și cu iertarea. De ce să nu urmăm exemplul Său?

„Dacă fiecare creștin și-ar folosi puterea cercetării pentru a observa în ființa lui relele care trebuie cercetate, în loc de a vorbi de greșelile altora, în biserica de azi ar fi o stare mult mai sănătoasă” (Ibid.).

„Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat Hristos”.

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Române

Raportul Consiliului anual al Conferinței Generale, 1994

Cu peste 200 de puncte pe agendă, cu mai mult de 300 de conducători din lumea întreagă, cu 600 de pagini de material, Consiliul anual al Comitetului executiv al Conferinței Generale (3-10 octombrie) va rămâne în istorie ca unul dintre cele mai importante. Acest consiliu a fost atât de semnificativ pentru că este ultimul înainte de sesiunea mondială a Conferinței Generale din 1995. Toate punctele din agenda sesiunii trebuie pregătite la asemenea consilii anuale.

La întâlnirile preliminare se simțea deja tensiunea confruntării cu chestiuni majore și foarte delicate. Mulți dintre conducători își exprimau îngrijorarea cu privire la proiectul de buget foarte auster pentru 1995. Alții erau preocupați de schimbările propuse pentru a strânge legăturile dintre diferitele nivele ale organizației, temându-se să nu se acorde prea multă autoritate organizațiilor superioare asupra celor imediat inferioare.

Administrarea bisericii

Subiectul cu cele mai vaste consecințe care a fost discutat este raportul Comisiei pentru Organizația bisericii mondiale, care a lucrat timp de trei ani, studiind fiecare aspect al administrării bisericii, de la comunitatea locală la Conferința Generală și a recomandat schimbări structurale semnificative.

Relațiile dintre organizații. Un prim grup de recomandări ale Comisiei sugerează o mai strânsă legătură între Conferința Generală, cele unsprezece diviziuni mondiale, uniuni și conferințe. S-au exprimat temeri serioase că se dă prea multă

autoritate nivelelor superioare ale bisericii, ceea ce ar face-o să semene cu un sistem ierarhic. Unele dintre măsurile propuse au fost aprobate într-o formă modificată, altele indirect respinse, cum a fost recomandarea potrivit căreia cartea de acreditare a administratorilor diviziunilor, uniunilor și conferințelor să nu fie emisă de organizația respectivă, ci de cea imediat superioară. Măsura a fost votată numai pentru administratorii diviziunilor, care oricum sunt aleși la sesiunea Conferinței Generale.

Reorganizarea departamentelor Conferinței Generale. S-a votat cea mai semnificativă recomandare a Comisiei și anume ca departamentul *Church Ministries* (care a reunit timp de 10 ani alte cinci departamente) să-și înceteze activitatea și să se formeze patru departamente separate: Activități personale și Școala de Sabat, Isprăvnicie, Tineret și Activități pentru familie. Astfel numărul departamentelor se va ridica la treisprezece.

Compoziția Comitetului executiv al Conferinței Generale. O altă propunere majoră a Comisiei privește compoziția și mărimea Comitetului executiv. Numărul membrilor urmează să fie redus de la 362 la 240, iar directorii de departamente ai diviziunilor ca și asociații departamentelor Conferinței Generale nu vor mai fi membri. În realitate, datorită cheltuielilor, mulți membri ai comitetului (inclusiv președinți de uniuni) nu puteau participa. În noua situație, se contează pe participarea de două ori pe an a fiecărui membru.

Toate aceste schimbări vitale vor fi supuse aprobării sesiunii generale din 1995.

Alegeri și numiri. Comisia a propus ca un număr important de funcții (directori adjuncți ai departamentelor Conferinței Generale și directori ai diviziunilor) să nu fie aleși cu ocazia sesiunii generale, ci numiți ulterior. Măsura va descongestiona într-o oarecare măsură agenda prea încărcată a Comitetului de numiri și va îngădui mai mult timp pentru selecționarea persoanelor celor mai competente pentru aceste activități.

Hirotonirea. După discuții considerabile, dar cu numai câteva voturi contra, a fost aprobată cererea Diviziunii nord-americane ca pe agenda sesiunii generale din 1995 să se discute acordarea dreptului ca fiecare diviziune să hoărăască pentru teritoriul său regulile privind hirotonirea celor chemați la slujba evangheliei, inclusiv a femeilor acolo unde se consideră că este recomandabil.

Compoziția și mărimea delegației la sesiunea Conferinței Generale. Comisia a propus două alternative pentru această chestiune deosebit de delicată. Numărul total al delegațiilor pentru sesiunea din 1995 va fi de 2650. Una dintre propunerile comisiei este de a îngheța numărul delegațiilor la acești 2650 actuali, cealaltă este de a reduce numărul la 2000 delegații. S-a arătat că ambele formule asigură un echilibru între reprezentarea proporțională și garantarea prezenței diviziunilor în care creșterea este lentă.

O nouă strategie de comunicații. După luni de activitate intensă a Comisiei pentru strategia comunicării, raportul, care propune un mecanism care să ajute biserica și toate entitățile ei să se dez-

volte într-o manieră coerentă, a fost aprobat.

Finanțele bisericii

Pagina de știri conține raportul acestor discuții privind bugetul anului 1995.

Alte hotărâri, pe scurt

- Să se declare anul 1997 An al sănătății și vindecării.
- Să se organizeze la sesiunea din Utrecht șase grupe oficiale de dezbateri care să fie autorizate să propună recomandări în chestiuni vitale pentru biserică.
- S-a aprobat un document pregătit de Departamentul pentru sănătate și temperanță al Conferinței Generale (22 pagini, sub titlul *Promovarea abstenenței - o provocare globală*). Studiul evidențiază erodarea sprijinului pentru poziția istorică a abstenenței complete de la alcool și droguri, propune ca biserica să promoveze abstenența ca un punct fundamental al credinței noastre și recomandă proiecte pe termen lung pentru recuperarea acestui bastion istoric al adventismului.

• Să se introducă în Manualul bisericii o declarație specifică cu privire la împrejurările în care o persoană poate intra în biserică prin mărturisire de credință.

• Raportul directorului arhivelor Conferinței Generale, Don Yost, arată că la 30 iunie 1994 numărul total al adventiștilor este de 8.173.663, cu 5,8% mai mult decât la 30 iunie 1993. În acest interval au intrat în biserică 650.864 de persoane, față de 623.948 în perioada identică anterioară.

(*Adventist Review*, 20 octombrie și 17 noiembrie)

Canale ale Cerului

Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos prin Duhul Sfânt, „fiindcă...ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia“ (1 Tes.2,4), înzestrându-ne cu toate darurile necesare ca să fim ispravnici credincioși ai tainelor Sale și să dăm slugilor Sale „...hrana la vremea hotărâtă“ (Mat. 24,45).

Dintotdeauna, scopul Planului de mântuire a fost să reintegreze pe om în funcția de administrator. Este adevărat că mulți oameni cred că Paradisul în care vor trebui să meargă este un loc de izolare și liniște, unde nu se petrece aproape nimic sau unde nu este nimic de făcut. Prea adesea imaginea pe care o avem despre cer și despre Noul Pământ se limitează la un loc unde cei mântuiți, îmbrăcați în haine albe, vor pluti încoace și încolo și unde, din când în când, vor atinge corzile harpelor lor.

Dar să nu uităm că, atunci când Dumnezeu a creat pe Adam și Eva și i-a așezat în grădina Paradisului, le-a pretins să administreze o bună parte din creațiune. Prima familie avea cu îndestulare de ce să se ocupe. Aspectul „paradisiac“ al existenței lor consta tocmai în condițiile ideale în care trăiau și lucrau.

Ni se spune că cei aleși „vor construi case“, „vor planta vii“ (Isaia 65,21). Pe Noul Pământ, ca și în Eden, „paradisul“ celor aleși va consta în condiții ideale de existență și de activitate.

„Noi nu trebuie să uităm niciodată că viața noastră aici jos este o probă, care va decide cu privire la capacitatea noastră pentru viața viitoare“ (*Counsels on Stewardship*,

Viorel Dima

pag. 22) și că „fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu“ (Rom. 14,12), căci „ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“ (1 Cor. 4,2).

„Când cazul fiecărei ființe umane va ajunge la judecată, nu se va auzi niciodată întrebarea: ce credință a practicat, ci întrebarea pusă va fi ce a făcut“ (*Review and Herald*, 13 iulie 1886).

Toți cei care vor trece pe porți în cetate au fost aici, jos, ispravnici credincioși, competenți ai talentelor, ai timpului și ai bunurilor materiale care le-au fost încredințate.

Înainte de a fi admiși definitiv în Împărăția gloriei, ființele omenești trebuie să probeze că sunt demne de încredere, că li se vor putea încredința și lucrurile cerești deoarece au fost credincioși în cele pământești.

Oamenii trebuie să devină canale ale cerului. Așa după cum, la începutul istoriei, Dumnezeu a făcut din om coroana proiectelor Sale cu privire la lume, tot așa El a făcut centrul proiectelor sale din restaurarea omului. În calitate de colaborator al lui Dumnezeu, omul are de jucat un rol important în realizarea Planului de mântuire. El trebuie să fie canalul prin care binecuvântările cerești să fie revărsate pe pământ. El trebuie să supună darurile sale acțiunii puterii divine. Dar, în mare măsură, el a eșuat și de data aceasta.

Ca și poporul Israel înainte de prima venire a Domnului Isus, biserica rămășiței a fost înzestrată cu nespuse de multe binecuvântări materiale și spirituale pentru a putea să se achite de datoria ce i-a fost încredințată. Ea are mai multă lumină decât oricare altă comunitate din istorie. Ea însăși declară „sunt bogată, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic“ (Apoc.3,17). Totuși, ca și Israelul de pe vremuri, biserica zilelor din urmă în mare măsură abordează binecuvântările cerești într-o manieră egoistă. O bună parte din membrii și slujitorii ei s-au abătut de la misiunea divină și au abandonat lumea în întunericul ei.

În starea actuală de păcat, omnia are nevoie disperată de vestea bună a morții Salvatorului pentru mântuire. Milioane de ființe sunt astăzi lipsite de cele indispensabile vieții - hrană, locuință, îmbrăcăminte - însă în vastele rezervoare cerești este supra-abundență de tot ceea ce lumea are nevoie. Cum pot trece de la cer la pământ aceste resurse nelimitate? Dumnezeu ne spune: „Prin oameni, dacă acceptă să devină canale“.

Toate binecuvântările cerești trebuie să se reverse pe pământ trecând prin mâinile ispravnicilor credincioși ai lui Dumnezeu: Dumnezeu este donatorul, omul este cel care distribuie bogățiile primite. Singurul motiv pentru care lucrarea divină nu progresează așa cum ar trebui este acela că oamenii au refuzat să devină canale ale harului divin sau, dacă au acceptat, s-au lăsat ispitiți de egoism și s-au transformat în depozite în

care s-au oprit binecuvântările și nu în canale prin care acestea să treacă.

„Dacă oamenii acceptă să devină canale prin care cerul să-și poată revărsa binecuvântările asupra lumii, Dumnezeu va veghea să-i alimenteze neconștient” (*Counsels on Stewardship*, pag. 3).

„Când ne predăm pe deplin lui Dumnezeu și când urmăm toate directivele Sale, El este responsabil de progresul nostru” (*Parabole*, pag. 373).

Ce avem de făcut pentru a dovedi credințioșie în isprăvnicia încredințată și pentru a se împlini scopul lui Dumnezeu în și prin noi?

Illuminarea minții. *Ca membri:* să căutăm să cunoaștem pe Domnul (Ioan 17,3) pentru a avea adevărata viață, viață completă, cercetând Scripturile (Ioan 5,39) și să ne lăsăm inimile inflăcărâte de dragostea adevărului.

Ca slujitori: Să parcurgem prima etapă a redeșteptării de care avem atâta nevoie ca indivizi și ca biserică și anume redeșteptarea instituției teologice, pentru că sfințirea bisericii începe cu sfințirea „duhului”, a cugetului, cu iluminarea minții. Trebuie ca biserică să înțeleagă bazele teologice ale isprăvnicii creștine, să înțeleagă relația dintre isprăvnicie și închinare, pentru a se putea închina printr-o bună administrare a vieții creștine.

„Redeșteptarea adevăratei evlavii este cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Trebuie să se depună eforturi serioase pentru a se obține binecuvântarea Domnului. Este lucrarea noastră ca prin mărturisire, umilință, pocăință și rugăciune fierbinte să îndeplinim condițiile prin care Dumnezeu ne-a promis că ne va acorda binecuvântarea Sa. Ori ce redeșteptare trebuie așteptată doar ca răspuns la rugăciune”.

Eliminarea obstacolelor.

„Nu există nimic de care Satana să se teamă atât de mult ca de po-

porul lui Dumnezeu care își netezește calea, dând la o parte orice obstacol, astfel ca Domnul să poată turna Duhul Său asupra unei biserici lăncede și a unei adunări nepocăite”.

Ca membri: Este necesar să facem observații asupra experienței noastre spirituale, să ne cunoaștem plusurile și să le păstrăm, minusurile și să le eliminăm. Să ne cunoaștem darurile și să apreciem cum le-am folosit până în prezent, cum le vom putea folosi mai bine în viitor. Ce planuri facem ca toate darurile primite să fie folosite în armonie cu voia lui Dumnezeu și pentru slava Sa? Să nu plecăm de aici fără planuri concrete. Faceți astăzi o juruință Domnului și luați măsuri să vegheați ca această juruință să fie împlinită.

Ca slujitori: Să netezim calea succesului Duhului Sfânt în comunitatea noastră. Să vedem rețele care trebuie eliminate. Să vedem exprimările sau atitudinile noastre care au încurajat în biserică o direcție care nu a avut bune rezultate. Să studiem cu comitetul și comunitatea ce am putea face vici Domnului ca să rodească bine.

Plănuirea. Experiența creștină nu trebuie să mcargă la voia întâmplării. Duhul Sfânt nu lucrează fără rânduială. El lucrează după legi bine stabilite. El „rânduiește”.

Dezvoltarea creștinului trebuie planificată, ea trebuie vizualizată; prin credință ea trebuie să fie văzută aievea cum va fi, când încă nu există.

Ca membri, cu ajutorul lui Dumnezeu, în urma studiului, prin meditație și rugăciune, putem să ne programăm ce rezultate spirituale să avem și când. Pentru cine, când, în ce fel și cu ce rezultate să lucrăm pentru a mărturisi pe Hristos. Putem să observăm care sunt darurile care ne fac necesari pentru biserică, ce avem specific, ceva ce nu au mulți în comunitatea noastră și în felul acesta să ne găsim locul și împlinirea.

Ca slujitori: Putem să ne rugăm, să cercetăm și să vedem ce așteaptă Dumnezeu de la noi și de la biserică noastră în timpul anului care urmează. Cum vrea El să fie comunitatea anul viitor pe timpul acesta. Putem studia ce daruri are fiecare membru și cu ce poate sluji biserică, ca să găsim fiecăruia un loc și nimeni să nu fie inutil. Dacă proiectele și bugetul anului viitor n-au fost făcute sau n-au fost discutate cu biserică, trebuie să ne grăbim să o facem.

Nimeni nu va fi forțat să ofere sau să facă ceva, dar oricine ar dori să lucreze, trebuie să aibă cadrul în care să se poată dăruia Domnului.

Paul Conrad spunea: „Redeșteptările fără rădăcini se numără printre cele mai grave deziluzii pe care le susțin bisericile de astăzi”.

Pot fi prezentate predici mișcătoare care să emoționeze comunitatea, predici care, pentru moment, să lase impresia că au făcut ceva schimbări. Să nu uităm însă că pocăința, nașterea din nou, viața creștină nu sunt o emoție, ci lucrarea unei vieți, zi de zi, pas cu pas, o lucrare sistematică, bine plănuită și urmărită clipă de clipă.

Redeșteptările care nu sunt bine studiate, bine plănuite, care nu sunt primite în rugăciuni și nu sunt văzute în toate detaliile în meditație, redeșteptările care nu sunt urmărite pas cu pas, „nu au rădăcini și se numără printre cele mai grave deziluzii” pe care le putem susține.

O lume așteaptă să fie hrănită, să fie iluminată, să treacă din întuneric la lumină. Cerul așteaptă și el. Întreg cerul așteaptă ca toate darurile pe care ni le-a dat să fie direcționate spre cei pentru care au fost destinate. O vom face? Cerul așteaptă să sporească darurile pe care ni le-a dat, să ne dea încă altele. Vom fi liberi să le primim?

Violet Dima, trezorerul Uniunii, conduce și departamentul de isprăvnicie creștină

A 150-a aniversare la locul de naștere al adventismului. Peste 2200 de adventiști s-au adunat la ferma lui William Miller din statul New York ca să aniverseze 150 de ani de călăuzire divină de la Marea dezamăgire din 22 octombrie 1844.

După un studiu stăruitor și îndelungat al Bibliei, Miller a condus în cele din urmă peste 100.000 de persoane să creadă că profețiile anunțau revenirea Domnului Hristos în 1844. Data fusese corectă, dar evenimentul așteptat, nu. Domnul Hristos nu urma să vină pe pământ la sfârșitul profeției celor 2300 de ani din Daniel 8,14, ci avea să înceapă judecata în sanctuarul ceresc. Și când va încheia această lucrare, El va veni pe pământ. Această nouă înțelegere a noii lucrări a Domnului Hristos în sanctuarul ceresc a fost scânteia care a aprins mișcarea ce avea să devină biserica adventistă de ziua a șaptea.

Președintele Conferinței Generale, Robert Folkenberg, a exprimat foarte bine simțămintele celor peste 2000 de participanți din cortul uriaș ridicat pentru acel sfârșit de săptămână, când a

spus: „Noi nu suntem aici ca să sărbătorim Marea dezamăgire, ci ca să confirmăm Marea întâlnire - a doua venire a Domnului Hristos!”

În adevăr, această idee a caracterizat comemorarea care a început joi seara și a continuat până sâmbătă, 22 octombrie. În tot acest timp s-au cântat vechi imnuri millerite sub conducerea istoricilor adventiști James Nix și Mervyn Maxwell.

Evenimentul a atras adventiști tineri și în vârstă din lumea întreagă. Au participat chiar și descendenți direcți ai lui William Miller.

În Sabat după-amiază, editorul de la *Adventist Review*, William Johnsson, a fost moderatorul unei emisiuni de o oră și jumătate transmise prin satelit de către ACN (rețeaua adventistă de comunicații). Au fost incluse și momente istorice din viața lui Miller și predica de încheiere a fr. Robert Folkenberg - o prezentare plină de convingere despre Marea întâlnire - a doua venire a lui Isus.

Miron Widmer, în *Adventist Review*, noiembrie 1994

Bugetul Conferinței Generale, 1995.

Conferința Generală continuă în 1995 procesul de reducere a cheltuielilor interne prin reducerea personalului și prin revizuirea drastică a fiecărui element al activităților interne. În 1990 și 1991 s-au redus cheltuielile interne cu peste 2 milioane de dolari. Personalul de la sediu a fost redus cu peste 80 de angajați. Urmează o altă diminuare a cheltuielilor cu 1,1 milioane de dolari.

De asemenea, instituțiile Conferinței Generale nu vor înregistra o creștere a alocațiilor bugetare iar alocațiile obișnuite către diviziuni vor fi diminuate cu 5 milioane de dolari. Efectul acestei decizii va fi atât de mare încât acum este greu de imaginat.

Conferința Generală întâmpină cea mai serioasă limitare financiară de la recesiunea din anii

1930. Motivele sunt legate de starea economică mondială și de schimbarea deprinderilor de dăruire. Fondurile din zecime în America de nord au crescut treptat în ultimii zece ani, dar darurile nespecifice pentru misiunea mondială au rămas practic neschimbate. În ultimii ani, membrii americani au demonstrat un angajament solid pentru misiuni, sprijinind sute de proiecte în lumea întreagă. Totuși, darurile obișnuite pentru misiune, care constituie coloana vertebrală a finanțelor bisericii, au scăzut. Din aceste daruri biserica susține în continuare peste 750 de misionari în lumea întreagă.

Începând cu 1990, Conferința Generală a hotărât să returneze o parte mai mare din zecimea primită din conferințele Diviziunii nord-americane. S-a sperat că acest pas va genera o atitudine bi-

nevoitoare, marcată de o creștere a dăruirii. Cel puțin până în prezent, acest efect nu s-a manifestat.

Pentru ca membrii bisericii să fie mai bine informați despre utilizarea darurilor pentru misiune, s-a format la Conferința Generală un oficiu pentru conștiința misiunii.

În ansamblu, bugetul Conferinței Generale va fi echilibrat. Este foarte important ca biserica să intre în următorul termen de cinci ani într-o stare financiară solidă.

Președintele Conferinței Generale a făcut un apel către membrii și pastorii bisericii să examineze din nou credințioșia lor față de așteptările lui Dumnezeu. Fiecare adventist trebuie să se considere un partener în misiunea comună pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu.

(Buletinul de informare al președintelui Conferinței Generale, *BIP*, 11 oct. 1994)

O nouă lege a relațiilor dintre stat și biserică care să reglementeze relațiile dintre biserica adventistă și statul polonez a fost aprobată de toate grupurile parlamentare la data de 14 octombrie. Un acord semnat anul trecut cu Vaticanul a aruncat relațiile cu minoritățile religioase într-o criză serioasă. Noua lege privind relațiile stat-biserică, una dintre cele patru examinate de Seim, va garanta deplina libertate religioasă și separația dintre stat și biserică în ceea ce privește pe adventiștii de ziua a șaptea. Proiecte similare au fost examinate cu privire la metodiști și bapțiști. Urmează un vot al plenului parlamentului, în viitorul apropiat.

Legislația va garanta egalitatea tuturor religiilor în fața legii, un subiect de preocupare pentru minoritățile religioase în această țară predominant catolică. Între ches-

tiunile de interes special pentru adventiști se află garantarea recunoașterii sâmbetei ca zi sacră și drepturile religioase pentru cei care-și satisfac serviciul militar, inclusiv accesul la capelani.

(B.I.P., 23 noiembrie 1994)

Știri din Pakistan. Cu un adventist la fiecare 16.000 locuitori, Pakistanul este un obiectiv principal al Misiunii Globale. În ultimii doi ani, au fost dedicate cinci biserici noi și altele sunt în construcție. 515 persoane au fost botezate în 1993, dintre care 67 prin evanghelizare de tineret.

De curând, 50 de femei din Pakistan au participat la două seminare în care au învățat cum să dea mărturie pentru femeile musulmane. Printre cei mai greu de atins oameni din lume se află cele mai mult de 500 de milioane de femei musulmane. Ocaziile lor de contact social sunt foarte restrânse și li se interzice să discute cu orice bărbat din afara familiei lor.

(B.I.P., 23 noiembrie 1994)

Evanghelizarea dă rezultate în America de nord, s-a concluzionat când 350 de persoane neadventiste au început să participe la serviciile din Sabat ca rezultat al unei campanii de evanghelizare susținute de John Carter în Pasadena, California. Printre aceștia se află pastorul unei cunoscute biserici congregaționaliste care a cerut să devină membru al bisericii adventiste.

(B.I.P., 23 noiembrie 1994)

Adventist World Radio - răspuns promițător în zone dificile.

Gordon Retzer, managerul general al stației AWR din Guam, anunță primirea primelor scrisori ca răspuns la emisiunile în limba vietnameză, începute din 15 august 1994. El adaugă: „Știm cât de dificil și costisitor este să trimiți din Vietnam scrisori în străinătate, așa că îl laudăm pe Domnul”.

O scrisoare din partea unui preot catolic spune: „În ultimele zile, prin programul vostru L-am întâlnit pe Domnul. Ar fi posibil să primesc materialele voastre, ca să-i pot conduce înapoi la Iisus-Hristos pe credincioșii din parohia mea și pe alții?”

● Scrisorile primite din Africa de nord au crescut cu 500% din martie, ne anunță Bernard Pichot, directorul Vocii Speranței din Paris, unde se produc emisiunile AWR în franceză și arabă pentru Africa de nord. Programul zilnic de două ore se transmite din Slovacia. Alte patru ore de programe în arabă se transmit spre țările din Orientul Mijlociu. La începutul anului se primeau cinci scrisori pe zi, dar acum sosesc 10-20. Nu de mult au sosit într-o singură zi opt scrisori din Libia.

Ascultătorii sunt aproape în totalitate musulmani. Ei întrebă despre Biblie și creștinism și de obicei solicită o Biblie și un curs biblic sau literatură creștină. Un cititor scria: „Nu știu nimic despre religia creștină. Cum să mă rog? Vă rog să-mi trimiteți o Biblie”.

Alcineva spunea: „Emisiunile voastre mi-au făcut cunoscută iubirea lui Dumnezeu și planul Său minunat de a da viață fiecăruia. Ele îmi asigură satisfacție morală și spirituală.”

● S-a adăugat o nouă limbă la cele 35 în care se emite: urdu, pentru Pakistan. Programele de o oră se pregătesc în noile studiouri din Lahore, la sediul Uniunii din Pakistan, și se transmit de două ori pe zi din Slovacia.

Urdu este limba oficială în Pakistan și este folosită de 94 milioane de persoane, în marea majoritate (98%) musulmani. Un studiu efectuat de BBC arată că 42% dintre familiile posedă radio-uri. Nivelul de alfabetizare este foarte scăzut și, astfel, radioul este un mijloc foarte valoros de evanghelizare.

Același studiu BBC arată că audiția pe unde scurte este în creștere în Asia de Sud și Africa.

(Comunicat de presă AWR, 11 octombrie 1994)

Teologul veteran Heppenstall a încetat din viață. Dr. Edward Heppenstall, în vârstă de 93 de ani, vreme îndelungată profesor de teologie la Andrews, a încetat din viață în California la 22 august 1994.

„De-a lungul carierei sale atât de strălucite, dr. Heppenstall a influențat generații întregi de adventiști”, spune William Johnsson, editor la *Adventist Review*, fost student al lui Heppenstall.

Adventist Review, 8 septembrie 1994

Lansarea proiectului „Banca de talente”.

În strategia uniunii din România s-a comunicat că se urmărește crearea unei bănci de resurse și talente. În scurt timp această acțiune va demara.

Scopul va fi în primul rând de a da ocazie fiecărui membru să se cerceteze și să-și cunoască aptitudinile, punctele tari. Apoi în comunitate se vor iniția acțiuni pentru a da ocazie de dezvoltare a darurilor: seminare, cursuri, literatură și posibilități de punere la lucru a darurilor fiecăruia.

În plus, când la nivel de conferință sau uniune se va intenționa promovarea unui proiect interesant pentru biserică, se va alege locul unde se găsește darurile care pot susține proiectul respectiv. De exemplu, un proiect agricol va putea fi promovat acolo unde sunt agricultori cu experiență. Conferința va promova evanghelizarea cu cărți acolo unde sunt membri cu darul prezentării cărților, cu muzică unde sunt coruri bune, cu lecturi biblice la domiciliu unde sunt mulți membri care au darul vizitării, etc.

Vă vom fi foarte recunoscători dacă ne veți trimite sugestiile dvs. cu privire la pregătirea formularului pentru înregistrarea darurilor sau cu privire la modalitatea de a pregăti comunitatea pentru ca această acțiune să se desfășoare cu succes.

Sugestiile dvs. pot fi primite pe adresa uniunii, Departamentul de isprăvnicie, str. Plantelor nr. 12, 70308 București.

3D

dialog direct deschis

Cresc, singură, un băiat. Cum să-i asigur siguranța și modelul unui tată?

Cheia pentru siguranță și protecție fizică și spirituală pentru copiii noștri este rugăciunea: „Este de datoria părinților creștini, dimineața și seara, prin rugăciune fierbinte și credință stăruitoare, să înalțe un zid în jurul copiilor lor”. *Testimonies*, vol. 1, p. 397, 398.

Dacă unele mame care sunt nevoite să-și educe singure copiii cred că nu pot să facă aproape nimic pentru a transmite copiilor lor o moștenire religioasă, exemplul biblic al lui Eunice ne contrazice. Ea l-a crescut pe Timotei după Cuvântul lui Dumnezeu, pe care-l avem și noi la îndemână. Puterea spirituală a învățăturilor primite, ca și modelul de evlavie oferit, l-au păzit pe acest tânăr curat în vorbire și nemănjit de influențele rele. Acum, modelul tău contează pentru fiul tău și, prin credință și evlavie, poți conlucra cu Dumnezeu în pregătirea lui pentru veșnicie.

Ca mamă rămasă singură cu un copil de 16 ani, la vârsta când avea cea mai mare nevoie de sprijinul unui tată, îți spun că primul pas care trebuie făcut este să accepți planul lui Dumnezeu și să te agăți de brațul Său puternic. Împrietenește-te cu Dumnezeu și... fii cel mai bun prieten al fiului tău. Petreceți cât mai mult timp împreună, împărtășiți-vă necazurile și bucuriile, rugați-vă împreună, studiați împreună, lucrați împreună... Pentru orice întrebare sau problemă, apelați la Dumnezeu! El este Acela care poate rezolva chiar și ceea ce omenește pare imposibil!

Ioana Văleanu, București

De 8 ani îmi cresc singură cei doi băieți gemeni. Mi-i-am dorit foarte mult. În primii ani nu-l cunoșteam pe Dumnezeu. Cred că făcusem din el un idol, îi iubeam cu o iubire posesivă, îi apăram într-un mod instinctiv și credeam că trebuie să le împlinesc toate capriciile. Chiar și atunci, Dumnezeu, în marea Lui iubire, mă conducea din umbră. O colegă mi-a dat sfatul să pun și înțelepciune alături de iubire. Sfatul mi-a plăcut și am rămas receptivă la sfaturi.

Ceva mai târziu am trecut prin mari greutăți. Chiar viața ne-a fost în pericol. Atunci am înțeles că existența noastră stă numai în mâna lui Dumnezeu. Am învățat să fiu liniștită și încrezătoare.

În educarea băieților, m-am străduit să îi conduc spre Biblie. Pe la 3 ani au învățat literele și apoi Biblia a devenit cea mai îndrăgită carte a lor.

I-am implicat în activitățile și răspunderile casci. Când luam salariul, împreună cu ei puneam deoparte banii pentru cheltuielile obligatorii, iar ei vedeau cât de puțini rămăneau pentru hrană și nu se revoltau că nu le puteam cumpăra ceva anume. Nu le spuneam nu, ci le explicam. Astfel ei au înțeles că nu ne putem satisface toate pretențiile cu privire la haine, încălțăminte, etc.

De curând, o mamă mi-a spus cât este de speriată de relele care au pătruns în școlă și ce se va întâmpla cu copiii ei. Eu nu am teamă, ci încredere în lucrarea lui Dumnezeu cu copiii. De când suntem la credință, am învățat să alegem ce vrea Dumnezeu și să avem pace.

Olga Mircă, București

Este bine că te preocupă această problemă. Nu este bine însă ca ea să te frământă. Asupra acestui fapt doare să insist.

M-am confruntat cu o situație identică cu a ta. E drept, numai pentru 3 ani, dar pe atunci nu aveam de unde să știu cât va dura. Mi-am pus și eu problema această și altele legate de siguranța materială a copilului: eram pe punctul de a-mi pierde serviciul din pricina Sabatului, iar pe părinți nu puteam conta. Dar nu mi-am făcut deloc griji. Cum a fost posibil?

Eram la începutul umblării mele cu Iristos când „dragostea este în clocot”. Preocuparea mea cea mai plăcută era de a afla cât mai mult despre Mântuitorul. Dimineața studiam 2 ore și primul meu concediu l-am luat pentru a afla cât mai repede ce conține Spiritul Profetic. Viața îmi era atât de plină de prezența lui Isus încât nu era loc de îngrijorare. Și acest mod de viață căutam să îl imprim copilului meu. Când i-am pus numele Emanuel, i l-am pus în egală măsură pentru mine și pentru el. Voiam să știu mereu că Dumnezeu este cu el.

Știu că este o pierdere mare ca un copil să nu aibă tată. Însă există un Tată în ceruri, care oferă siguranță în orice timp și un model de săvârșit: „Eu îi voi fi Tată și el îmi va fi fiu” (2 Sam. 7, 14).

Te încurajez să crezi ca și mine că atâta timp cât există fagăduința „căutați mai întâi Împărăția”, „toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra” (Matei 6, 33).

Marinela Achim, București

Dragă prietenă, îmi este destul de greu să-ți înțeleg frământarea, pentru că fiecare durere este unică în felul ei. Aș dori totuși să privim la câteva avantaje ale situației.

1. Din punct de vedere psihologic, dacă un băiat trebuie să crească fără unul dintre părinți, este de preferat să fie crescut de o mamă singură decât de un tată singur.

2. Este mult mai ușor să îngrijești de un copil ca mamă.

3. Am citit în Spiritul Profetic că, în Împărăția lui Dumnezeu, mulți își vor ridica în văzul universului coroanele și, arătând spre mamele lor, vor spune: „Eu îi datorez tot ceea ce sunt prin harul lui Dumnezeu. Călăuzirea ei, rugăciunile ei au fost o binecuvântare pentru mântuirea mea veșnică.” (*Messages to Young People*, pag. 330). Nu am găsit nicăieri scris că cineva își va ridica coroana în fața tatălui său! Rolul mamei este unic în planul lui Dumnezeu.

Și dacă El îngăduie ca să-ți crești singură copilul, înțelepciunea dragostei Sale, vă va da tot ce aveți nevoie. Poate chiar... ție un soț și lui un tată!

Teodora Nae, București

„Femeie, iată fiul tău!” - se mai aude încă strigătul încercat de veacuri al Aceluia care îți vrea cel mai mare bine. „... iată fiul tău... ce va trebui să crească având o viziune reală despre Mine și Adevăr, despre Dragoste și Speranță. Și va fi posibil dacă tu îl vei ajuta pe micuț să Mă vadă... prin tine. Aceasta este cea mai mare misiune pe care am încredințat-o unui muritor. Du-te acum, și iată că Eu sunt cu tine până la sfârșitul veacului!”

*Ferid Constandache, Focsani
(crescut de o mamă singură)*

Pentru numărul următor:

Când suntem bolnavi, unii ne spun: la un medicament! Alții ne avertizează să nu folosim decât mijloace naturale. Cum să ne orientăm?

Mihaela Nedelcu, București

Dublă provocare

pagina pentru tineret

Îmi venea să mor. Ori să iau un avion spre Siberia. Eram abia în al treilea an de liceu - prea tânăr pentru o astfel de experiență. Totul a început când am ieșit brusc din cabinetul de biologie și m-am izbit drept de Mona. Având 1,70 m înălțime și peste 90 kg, ea era cea mai voluminoasă fată din clasă.

„Ooo, scuză-mă Mona!” am spus în timp ce încercam să-mi strâng cărțile de pe jos. Ea n-a zis nimic. Avea o privire ciudată și arăta nervoasă.

Ce groaznic, gândeam, nu-i place să fie izbită. Să vezi ce morală o să-mi țină acum. Dar stai, aici este vorba de cu totul altceva. Ochii mei au început să urmărească drama ce se desfășura. Buzele i se mișcau. Începeau să iasă sunete. Spunea ceva neînțeles.

Acum, se uita așteptând. Dar ce spusese? Am rugat-o să repete. Din nefericire, de data asta era clar. Dorea să știe cu cine mergeam la ziua de naștere a Norei.

Fii drăguț, mi-am poruncit. Probabil nu găsește pe nimeni care să meargă cu ea.

„Aaa, încă nu am pe nimeni”, am răspuns.

„Știi, și de aceea îți propun să mergi cu mine”.

Mintea mea începuse s-o ia razna. Nu intra în panică! Fii calm! Fii politicos. Nu e frumos să plângi în fața ei. Și nu e frumos nici să râzi. Ea așteaptă un răspuns.

Simțeam că înnebunesc. Ce ar trebui să-i spun?

Toți prietenii mei vor muri de răs dacă voi accepta. Și ce să fac cu Rebecca? Știi că are de gând să-mi propună să merg cu ea. Nu mi-a spus așa ieri Rachel? Oh, ce urâsc aceste ocazii!

„Ei bine, mergi cu mine sau nu?”, m-a întrebat, bătând nerăbdătoare din picior. „Păi, Mona, lasă-mă să mă mai gândesc și-ți voi da răspunsul mai târziu.”

„Hm, cel puțin nu ai spus nu. Ne vedem mâine.” S-a întors și a coborât val-vârtej scara. Eram dezgustat. Ce trebuia să fac mai departe? Poate că Doug are o idee. Până acum el știa întotdeauna ce să facă. Mintea lui ascuțită m-a scos din multe situații dificile. Asta era. Trebuia să mă întâlnesc cu Doug.

„Ce i-ai spus?!” a strigat Doug în timp ce s-a lăsat cu scaunul pe spate. Știam că nu va fi ușor. „I-am spus că-i voi da răspunsul mai târziu. N-am știut altceva ce să spun. Ce i-ai fi spus tu, domnule Etichetă Socială?!” Începusem să mă enervez.

„De ce nu i-ai spus clar: Nici să nu te gândești! Asta ar fi fost mai bine decât s-o duci cu zăhărelul! Acum ce se va întâmpla dacă își face iluzii? Cu siguranță că va fi distrusă dacă îi vei spune nu.” Ce spunea el era adevărat. Îmi dădeam seama că am intrat în încurcătură. Chiar când să încep să vorbesc de Siberia s-a auzit o bătaie în ușa sălii de practică. Acolo ne retrăsesem eu și Doug pentru a discuta liniștiți.

A răspuns Doug. Era Nelda. Dacă Mona era cea mai solidă fată din clasă, Nelda era considerată cea mai urâtă. Ea venise doar să întrebe dacă Doug ar vrea să meargă cu ea la ziua Norei. Așteptam cu mare

nerăbdare să văd cum va rezolva această situație domnul Etichetă Socială. A ieșit și a închis ușa în urma lui. Mi-am lipit urechea de ușă ca să-i aud răspunsul.

„Păi, Nelda, nu știu ce să spun, sunt... uh, flatat că mă rogi să merg cu tine.” Nu-i un început rău, mă gândeam. Sună bine, dă-i drumul, amice!

„Păi, să vezi, Nelda...”

„Da, Doug?”

„Aaa, aș putea să mă gândesc puțin la aceasta? Ce zici dacă... și-aș da răspunsul mâine?” Acum era rândul meu să râd, în timp ce Doug se întorcea în sală.

„...dacă și-aș da răspunsul mâine?” l-am imitat.

„Lasă-mă în pace! Dacă nu stăteam cu tine până acum, eram acasă și ea nu m-ar fi întrebat niciodată.”

„Fii sigur că tot te-ar fi întrebat,” l-am tachinat. „Nu i-ai văzut privirea aceea flămândă când a intrat?”

„Las-o baltă, omule”, spuse Doug pe un ton plângăreț, „nu-ți dai seama că am intrat într-o încurcătură care cere să fie rezolvată imediat? Băieții vor râde de noi când vor afla. Nici gând să mergem cu ele!”

„Ce ne facem?” suspina el. „Ce ne facem?”

Pentru un timp Doug scoase vorbe neînțelese, iar eu m-am afundat în tăcere, în timp ce enormitatea situației îmi bombarda creierul. Acceptând să mergem cu oricare din aceste fete ne-am fi distrus imaginea socială pentru tot restul timpului petrecut aici și poate pentru toată viața. Era de-ajuns ca să mă facă să plâng. Doug începu să suspine încet și eu i-am ținut isonul. Iată-ne ajunși la sfârșitul vieții noastre sociale chiar înainte ca ea să înceapă. Am stat în sala de practică o bună bucată de timp, până când, în sfârșit, m-am întors spre Doug și i-am spus: „Dacă noi le vom refuza acum pe aceste fete, poate că nu vor avea în viața lor ocazia să iasă cu un băiat. Hai să facem față situației pentru că, oricum, nu suntem noi cei mai populari băieți din școală. Ce avem de pierdut? Te provoc să o însoțești pe Nelda!”

Abia rostisem, cu greu, aceste cuvinte, că le-am și regretat. „Ei bine”, a replicat Doug, „atunci te provoc și eu să mergi cu Mona!”

„Voi merge dacă și tu vei merge”, am spus aproape sperând că el va da înapoi.

„Atunci facem târgul. Vom merge cu ele!”, a răspuns Doug.

„Dar ce vor spune ceilalți băieți?”

„Lasă-i să râdă! Vom supraviețui, cumva! Și, cel puțin, facem și noi o faptă bună.”

Bunătatea

Amândouă fetele au fost încântate când le-am spus ce am hotărât. În mai puțin de 30 de secunde știa toată școala. Râsul a pornit și eu am început să fiu iritat de lipsa de respect a colegilor pentru cele două fete. Totuși, Mona și Nelda au rămas până la sfârșit entuziasmte de faptul că merg însoțite la ziua Norei.

(continuare în pag. 24)

Eu și creierul meu, vom sluji Domnului!

Cel mai recent, sofisticat și puternic computer nu poate egala, nici pe departe, performanțele creierului. Este alcătuit din cca. 14 miliarde neuroni, iar numărul celorlalte celule care-l alcătuiesc pare să depășească 100 miliarde. Având în vedere că numărul de circuite al fiecăreia poate depăși cifra 10.000 și că fiecare din aceste contacte este ceva viu și multifuncțional, complexitatea și posibilitățile creierului sunt practic nelimitate. Ca să avem o imagine comparativă, acestea depășesc numărul circuitelor și comunicațiilor telefonice din întreaga lume. Orice durere este resimțită datorită lui și totuși rănirea lui este nedureroasă. Lumea este plină de lucruri minunate, dar nimic nu se compară cu miracolul acestui organ care trece cu puțin peste un kilogram și care nu este doar o parte din noi, ci concentrația de fapt personalitatea, identitatea noastră, pe noi înșine.

Multe lucruri interesante au fost descoperite despre el, dar cercetătorii se află încă în fața unui vast și neexplorat continent, având doar o cunoaștere aproximativă a conturului său.

Cuvântul inimă, adesea sinonim cu minte sau creier, este des folosit în Biblie, de pildă numai în Proverbe de peste cincizeci de ori. Proverbe 4,23 - care ar putea fi motto-ul expunerii de față - se referă în mod evident la minte: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții!“ sau într-o traducere mai liberă: „Păzește-ți mintea cu deosebită grijă, căci în ea se nasc principiile directe, comandamentele vieții.“

Dr. Sorin Săndulache

În acest sens, am dori să explorăm câteva cercetări și descoperiri privind activitatea creierului și implicarea sa în dezvoltarea deprinderilor, obiceiurilor, în ultimă instanță, a stilului de viață. Vom putea astfel aprecia măsura în care, păstrându-ne puritatea gândurilor, ne păstrăm curată cărarea vieții, devenim noi înșine neprihăniți.

Este necesar să precizăm, atunci când vorbim despre obiceiuri sau deprinderi, că bunele obiceiuri nu determină mântuirea, ei sunt roadele acesteia. Îndreptățirea, iertarea, sunt rezultate ale acceptării lui Isus ca Mântuitor personal. Apoi, ca rezultat al acestei supunerii și al asigurării iertării noastre în Hristos, noi creștem în El și cu ajutorul Său. Iar această creștere constă în statornicirea unor bune obiceiuri și abandonarea celor rele. De asemenea, iubirea lui Hristos pentru noi nu depinde de numărul de obiceiuri bune pe care le-am dezvoltat, chiar dacă acestea îi fac o deosebită plăcere; însă iubirea noastră față de El are mult de-a face cu stilul și calitatea morală și spirituală a vieții noastre.

Cu peste un secol în urmă biserica adventistă devenise deja conștientă de importanța primilor ani ai copilăriei în formarea caracterului, astfel că Ellen White scria în 1880 (*Child Guidance*, pag.199): „Ceea ce copilul vede și aude trasează asupra minții fragede urme adânci, care nu vor putea fi șterse în nicio împrejurare a vieții. Actele repetate devin obiceiuri. Acestea vor putea fi ulterior modificate

printr-un antrenament aspru, dar rareori schimbate. Reținem expresia „urme adânci asupra minții“ prin ceea ce copilul vede, aude și face.

Cum putem înțelege această exprimare? Nu avem toate răspunsurile. Fiziologii, neurologii și biochimistii fac cercetări care probează că procesele creierului determină transformarea în obiceiuri a gândurilor și actelor repetate. Știm astăzi că prin organele de simț creierul ia act de realitate, analizează un volum imens de informații, le stochează și ia decizii adecvate, pe care le transmite organelor efectoare. Neuronul, celula nervoasă, este placa turnantă a acestor operații. Transmiterea impulsurilor nervoase, sub formă de bioenergenți, și neurotransmițători chimici, se face prin intermediul prelungirilor sale, numeroase dendrite și un singur axon. Contactul între diferitele ramificații și/sau puri celulare, constituite într-o rețea imensă, se face prin așa-numitele sinapse. Examinează la microscopul electronic, ele dezvăluie: 1. un versant presinaptic cu butoni terminali ce conțin vezicule presinaptice, înmagazinând în ele cuante - molecule ale unui neurotransmițător; 2. spațiul sinaptic și 3. versantul post-sinaptic, cu receptorii acestuia. Sunt descoperiți peste 160 de neurotransmițători diferiți, dintre care unii sunt activatori, ca acetilcolina, iar alții sunt inhibitori, cum este GABA (acidul gamma-aminobutiric). Ceea ce i-a intrigat pe cercetători este faptul că numărul butonilor terminali diferă foarte mult. Ipoteza lui Sir John Eccles era că geneza butonilor depinde

de numărul stimulilor repetați trimiși unei anumite fibre. Această stimulare repetată ar putea cauza formarea mai multor butoni, crescând ușurința de a transmite mesajele pe această cale. Cercetări recente au dovedit că ipoteza dr. Eccles se verifică, stimulări repetate determinând o multiplicare și mărire a butonilor terminali.

Putem presupune că un gând sau o acțiune care este repetată adesea conduce în mod real la construirea de butoni terminali ai fibrelor nervoase, câștigându-se astfel ușurința de a repeta același gând sau acțiune. Acesta pare să fie modul în care sunt formate obiceiurile sau deprinderile în sistemul nervos central (SNC) și care au fost denumite de către alți cercetători stereotipii dinamice.

"Această strategie duce la o mare economie de energie psihică și la eficiență sporită.

Psihiatrul american dr. William Sadler spune că stabilirea obiceiurilor produce efectiv cărări prin SNC și repetarea frecventă a aceluiași gânduri, simțăminte sau acțiuni imprimă o urmă din ce în ce mai adâncă, așa cum mersul repetat prin același loc al unei pajiști va bătați ori o cărare adâncă prin iarbă.

Când soții Eldon și Esther Chalmers, care au făcut aplicația moral-spirituală a acestor descoperiri, conferențiază despre acest subiect, de fiecare dată auditoriul întreabă, gândindu-se, poate la obiceiuri proaste: butonii aceștia dispar vreodată? Nu există dovezi în acest sens, ci doar o probabilitate, prin analogia dintre animalele de experiență și om, că, înaintea vârstei de 3 ani, ar avea loc o regresie a unor butoni terminali.

Atunci, cum poate fi părăsit un obicei prost? Prin dezvoltarea unui nou obicei, care să fie mai puternic decât cel pe care îl părăsim. Dr. Chalmers explică: „Noile căi sunt construite în creier prin alegerea conștientă a unui răspuns diferit de cel dat în mod uzual într-o anumită situație. Omul tre-

buie să facă o alegere conștientă în repetate rânduri, astfel încât să fie edificați mai mulți butoni pe calea nouă decât pe cea veche. Apoi, când impulsul nervos circulă prin creier, îi va fi mai ușor să pornească pe ruta nouă decât pe cea veche. Acest lucru poate fi realizat într-un răstimp de câteva săptămâni, dacă ne încredințăm lui Dumnezeu în efortul și realizarea acestor schimbări. Existând mai multe ramificații terminale ale dendritelor principale aparținând aceluiași neuron, există căi alternative disponibile. Cu alte cuvinte, ne putem alege o cale nouă, să împărtășim amabilitate în locul mândiciei, să adresăm complimente în locul criticilor.“

Când rezistăm ispitei de a face răul, vor intra în funcție neurotransmițătorii inhibitori de tipul GABA, astfel circuitele inhibitorii sunt activate, circuitul racolat pentru păcat este inhibat și când acest fapt are loc, ne este imposibil să mai facem răul. Prin rezistența repetată în fața ispitei de a face rău, sunt consolidate circuitele inhibitorii de tip GABA cu numeroși butoni terminali și noi dezvoltăm obiceiul sănătos de a rezista ispitei.

O precizare importantă se impune ca precauție: dacă suntem suprasolicitați, dacă am pierdut ore valoroase de somn sau dacă, din alte motive, suntem oboșiți, sistemul inhibitor GABA este primul care devine inoperant. În aceste condiții, scade puterea de a rezista ispitei.

De multe ori, mesaje conflictuale stimulează celula nervoasă; unul spune: „Fă-o!“, altul spune: „Nu, mai bine, nu!“ Excitație sau inhibiție? - aceasta este întrebarea. Cum poate ști un neuron ce să facă? Potențialele cerebrale sunt de ordinul milivolților; o decizie fermă dispune de un potențial de câteva zeci de milivolți, dar un comportament nehotărât are nevoie de minimum 10 milivolți pentru a tranșa. Să ni-l imaginăm pe cel rău, care manipulează ispita pe care tocmai am respins-o cu jumătate de gură și care zice: „Am

pierdut o luptă, dar nu războiul!“ și face planuri pentru viitor. El nu poate citi gândurile, dar cu siguranță poate interpreta un comportament nehotărât.

Cu o sută de ani în urmă, eminentul psiholog William James sugera baza moleculară a deprinderilor, cu aceste memorabile cuvinte: „Dacă tinerii ar înțelege că în curând vor deveni suma propriilor obiceiuri, ar acorda mai multă atenție comportamentului în această perioadă de modelare a personalității. Ne putem modela propriul destin și n-ar trebui să fim în nici un caz pasivi. Chiar și cel mai mic eveniment, virtuos sau vicios, lasă urmări, totdeauna semnificative.“

Adânc, în neuronii și fibrele creierului nostru, niște constelații de molecule, la o scară inframicroscopică, percepută cu fidelitate de Creator, realizează o înregistrare exactă a tot ce facem, sănătos sau dăunător, moral sau imoral. Nimic din ceea ce facem nu se șterge, în sens strict științific. Biblia vorbește despre cărțile din ceruri (Apoc. 20,12) în care sunt înregistrate toate gândurile și faptele noastre. Există dovezi științifice de netăgăduit că noi înșine purtăm o astfel de înregistrare permanentă a trecutului, asemenea unei pelicule cinematografice. Ea conține întreaga noastră viață; din copilărie până în prezent. Putem retrăi panoramic aceste scene din trecut, dacă un neurochirurg ne stimulează cu un electrod minuscul o anumită zonă din cortexul temporal.

Să presupunem că, în procesul de edificare a unei noi conduite, se întâmplă să alunecăm iarăși pe calea vechilor practici. Am trăit o viață de biruință de câteva luni și apoi, deodată, începem să facem aceleași lucruri de odinioară. Ne-am pierdut controlul. Cel rău șoptește: „Ha! N-ai câștigat nimic! Nu te-ai schimbat cu nimic! Ești același om vechi!“ Să nu-l ascultăm! El nu ne spune nimic despre biruințele pe care le-am câștigat pe noile cărări. El nu ne vorbește de schimbările fizice și chimice care au avut loc în

edificarea unor noi căi de conducere în SNC. Așa că atunci când se întâmplă să cădem, să ne ridicăm, să cerem lui Dumnezeu harul Său promis și să refacem împreună cu El noua cale.

Niciodată nu pierdem urma noii cărări pe care am edificat-o, pentru că butonii terminali nu sunt eradicai. De fiecare dată când urmăm calea dreaptă, se estompează cea pe care am căzut, până când vom ajunge în situația de a ne dezvolta un răspuns atât de puternic pe calea lui Dumnezeu, încât va fi cu totul improbabil să revenim la vechile cărări.

În lumina acestor descoperiri, vrei tu ca orice vezi la TV să devină o parte din înregistrarea permanentă a propriului tău creier? Nu vrei tu ca ceea ce citești sau ascuți să fie de cea mai bună calitate? Nu vrei să-ți orientezi gândirea asupra a ceea ce este mai valoros? Cel mai sigur mod de a-ți

ocroti inima, mintea, este ca accasta să se preocupe numai cu ce este adevărat, bun și frumos.

Afecțiunile noastre ar trebui concentrate asupra lui Dumnezeu. Contemplați-I măreția, mila și noblețea. Să lăsăm ca bunătatea, iubirea și desăvârșirea caracterului Său să ne cucerească inima.

Biblia are o importanță specială în păstrarea purității mintale. Lăsați ca preocupările voastre să se concentreze asupra Cuvântului lui Dumnezeu; există o strânsă relație între cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și cultivarea unor gânduri și a unui comportament curat. Începeți ziua corect și apoi luați-L pe Isus cu voi pe tot parcursul ei. Iată un sfat care poate deveni un bun obicei și pe care vi-l recomandăm cu insistență:

„Prima respirație a sufletului ar trebui să aibă loc în prezența lui Isus. Ar trebui să ne rugăm dimineața ca, așa cum soarele dă

strălucire peisajului și inundă lumea cu lumină, la fel și Soarele neprihănirii să lumineze interiorul cămărilor minții și inimii noastre și să ne transforme în toată lumina lui Dumnezeu“ (*My Life Today*, pag. 15).

Astfel se dezvoltă caracterul. Formarea noilor deprinderi sau obiceiuri necesită timp și efort din partea lui Dumnezeu și din partea noastră. Este un travaliu continuu, care durează toată viața. Cât de important este să acordăm importanța reală gândurilor și faptelor noastre și să le supunem controlului prin harul lui Dumnezeu. Nimic nu se șterge. „Păzește-ți inima mai mult decât orice“, ne avertizează Solomon, pentru că din ea ies principiile directoare sau comandamentele de viață. Progresul descoperirilor științifice asupra creierului dă o nouă forță acestui avertisment și apel al lui Solomon.

(urmăre din pag. 21)

Atunci au început să apară bilețelele. Nelda și Mona ne bombardau cu mesaje în care ne explicau cum vor arăta rochiile, ce fel de pieptănătură își vor face și alte asemenea detalii plictisitoare. Iarși și iarși ne mulțumeau că am acceptat invitațiile lor. Se părea că fiecare coleg era nerăbdător să fie poștașul lor. „Ai aici o altă notă de la butoiul tău de fericire“, mi-a spus cineva, înmânându-mi bilețelul. Și acestea se repetau tot mereu.

În sfârșit, avusesem parte de prea multe. Târg, netârg, eram gata să plec în Siberia. Și plecarea era chiar la timp pentru a lipsi de la Nora! Ne-am întâlnit din nou cu Doug, în secret, în sala de practică. I-am spus că nu puteam să suport tensiunea și ridicolul. Mă demoralizau. Dădeam înapoi. Mona n-are decât să înfrunte situația bărbătește. Doug a încercat să mă îmbuneze, dar am început să-mi dau seama că și el se simțea ca prins într-o capcană.

leșind precipitat pe ușă, am dat nas în nas cu Rebecca. (Ce păcat că data trecută nu mă ciocnisem cu ea!)

„Bună“, mi-a spus, zâmbindu-mi cu căldură.

„Bună“.

„Știi ceva, eu cred că ceea ce faci tu și Doug este extraordinar!“

„Chiar crezi asta?“ am încercat să-mi ascund surpriza.

„Da, aveam de gând să te rog eu să mergi cu mine, dar când am auzit că Mona a făcut-o deja, am așteptat să văd ce vei face. Și vreau să știi că te respect cu adevărat pentru faptul că o vei însoți. Îți dai seama că nu mulți băieți ar fi făcut-o.“ Și cu aceasta a dispărut. Gata cu Siberia! M-am decis! Dacă Rebecca mă respectă, e suficient ca să mă facă să trec cu bine această seară.

Seara cea mare

În sfârșit, sosi și seara cea mare. Doug și cu mine ne-am înțeles să stăm la masă împreună. În timp ce conduceam fetele în sufrageria Norei, am auzit câțiva băieți chicotind. M-am uitat la Doug și el mi-a schițat un zâmbet neconvincător. Ei bine, indiferent de ce-o să se întâmple, le vom face față bărbătește. Ne dădusem cuvântul.

N-aș putea spune că Mona arăta splendid sau că era extraordinar de frumoasă, dar cu siguranță arăta mai bine decât de obicei. În timp ce mâncam, atmosfera era degajată și se spuneau glume. (Ea știa câteva foarte bune). Nu-mi venea să cred, dar începeam să mă simt bine.

M-am întors și am văzut că și Doug cu Nelda se simțeau bine. Pe la sfârșitul serii, noi toți eram veseli, puși pe șotii și atmosfera era grozavă.

Deși Mona și cu mine n-am ajuns niciodată la o relație de prietenie mai apropiată, totuși am devenit buni camarazi și fiecare ne-am bucurat de compania celuilalt în restul anilor de liceu. Încă ne mai ciocnim din când în când (deși nu la propriu), și totdeauna mă bucur să o revăd. Sunt așa de fericit că Doug și cu mine nu am lăsat ca presiunea exercitată de cei din jur să ne facă să dăm înapoi. Nu am nici o îndoială că noi, cei patru, ne-am simțit mult mai bine în acea seară decât toți ceilalți băieți care râdeau de noi. Și când totul s-a terminat, am rămas cu mai mult respect de sine și cu prietenii trainice.

Don Keele

Articolul este preluat din revista *Insight/Out*
Traducerea de Simona Bardan